

DIALOG

Kresťanský diskusný mesačník

IX. ročník ● 12/2016

OBSAH

Vianoce 2016 3

AKO SA NEMINÚT S JEŽIŠOM

Anna Činčuráková Tipulová

PIESNE

DÁŠ MU MENO JEŽIŠ

Rastislav Betina

Rozhovor 12

V SLUŽBE NA SLOVENSKU
CHCEME POKRÁČOVAŤ

Seo Il Won,

Cho Chung Sun

Misia 15

KOMUNITY V MOZAIKE

Ervin Mittelman

Filozofické okienko 18

ATMOSFÉRA ABSURDNA
U ALBERTA CAMUSA

Dana Kucháriková

Zo zborov 20

VYNOVENÍ

V MICHALOVCIACH

Bohdan Roháček

Nové knihy 22

VEČER S MARKUŠOVCAMI

Bohuslav Piatko

SPOLOČNÁ KONFERENCIA 24

Bohuslav Piatko

Úvahy z trolejbusu 28

Z PEKLA ŠŤASTIE

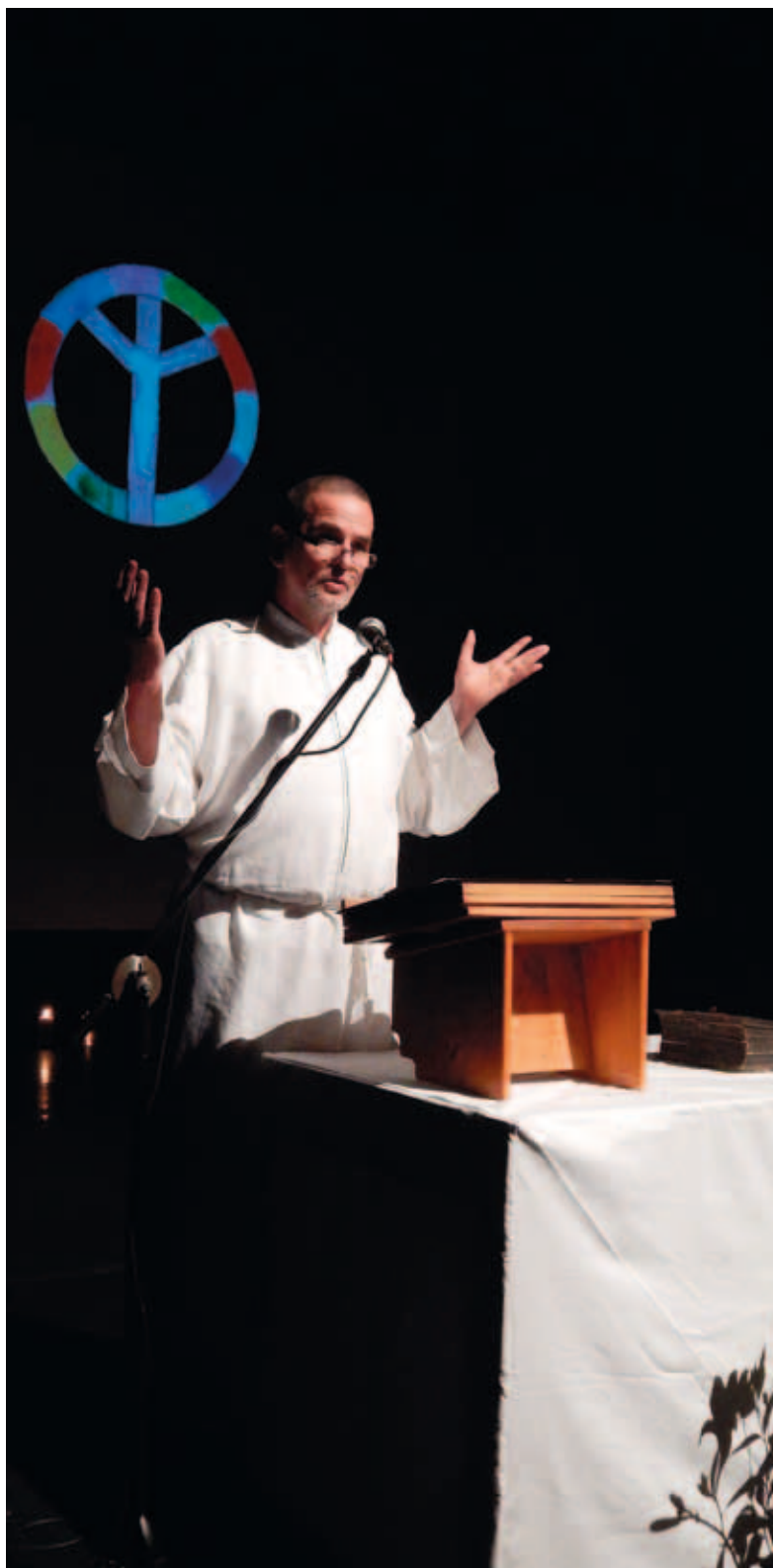
Tomáš Komrska

RELAX 29

Na margo dní 30

ODVAHA BYŤ

Miroslav Kocúr

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €, (podľa zborových dotácií) **Individuálne objednávky:** cena + poštovné
PRIVÍTAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET: IBAN: SK761100000002621041859, BIC: TATRSKBX, VS: 2016

Redakčná rada: Štefan Markuš (predseda), Tibor Máhrik, Bohuslav Piatko, Rastislav Števko,

Šéfredaktor: Bohuslav Piatko, bpiatko@swanmail.sk, **Jazyková úprava:** Rastislav Števko **Dizajn a grafické spracovanie:** Martin Piatko

Sídlo vydavateľa: Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, IČO: 35 757 43 **Adresa redakcie:** Sadová 28, 900 51 Zohor, č. tel.: 0903 474 142,

e-mail: svatava@swanmail.sk, web: www.dialog.cb.sk **Vydavateľ:** Media Svatava, spol. s r.o. **Vyšlo:** 16. 12. 2016 **Tlač:** ARTMED, spol. s r.o.

1. strana obálky: Foto: Jaroslav Beliš

EV: 2670/08 **ISSN:** 1337-6985

Daniel Pastirčák

Portrét Vianoc

Až raz napokon príde ten vytúžený spln
A mesiac si oko zmáča v krstnej vode vln
Vtedy nastúpime spolu
Tichý v tom jase na vianočný čln
V tom bezčasom čase
Keď ani vánok nepovieva
Adam a Eva – Ty a Ja a Dieťa
To zabudnuté dieťa, ach
So skobami v zápästiach
A s kopijou v boku
Ťažký od spomienok ustatí a starí
So súmrakom v oku
Skloníme sa mechanicky nad veslom
Potom vystúpime nikým nevidení
V plytkej vode na ostrove vianočnom
V čiernej hline, tu na nedotknutej zemi
To dieťa sa z nás zrodí
A my zomrieme v ňom.

AKO SA V ADVENTE A POČAS VIANOC NEMINÚŤ S JEŽIŠOM

ANNA ČINČURÁKOVÁ TIPULOVÁ
(Evanjelická farárka v Kukovej.)

Párkrát sa mi to stalo. Napriek tomu, že Vianoce majú byť o Ňom a pre Nehu, napriek tomu, že sú oslavou Jeho narodenia a bez oslávenca sa žiadna „párty“ nemôže konať, stalo sa mi, že som sa s Ním nestretla. Kde som práve bola? Možno unavená z toľkých príprav doma za sporákom, možno som práve pobehovala medzi všetkými tými návštevami, ktoré sa počas Vianoc „musia“ absolvovať a venovala sa ľuďom, ktorí v tej chvíli boli pre mňa dôležitejší ako ON. Alebo som ostala trčať niekde medzi regálmi, plnými potencionálnych darčiekov v obchode... Sama neviem. Ale povedala som si, že už nikdy nechcem premeškať túto párty, na ktorej je dôležitý jedine On – Ježiš! A nikdy sa už nechcem minúť so živým Bohom počas Adventu alebo Vianoc. Pretože moje srdce veľmi potrebuje také stretnutia, potrebuje byť s Ním. Zaobíde sa bez mnohých vecí, ale bez Nehu sa nezaobíde.

A preto si musím pripomenúť niekoľko právd a „urobiť opatrenia“ Znie to asi hrozne, ale mne to pomáha. Možno sa inšpiruješ aj ty.

Naplánuj si spoločný čas s Bohom a so svojou rodinou

Čas sviatkov je pre nás omnoho vzácnejší ako bežné dni, pretože sa môžeme zastaviť, porozmýšľať nad svojím životom, môžeme byť viac s Bohom, viac so svojou rodinou. A áno, k tomu všetkému ešte v príjemnej atmosfére tepla domova, keď za oknom husto sneží, v kozube praská oheň, po dome sa rozlieha vôňa škorice a ihličia a všade žiaria maličké svetielka... Mala by byť pohoda, však? Pravda je však taká, že práve táto atmosféra pohody nás veľmi láka k tomu, aby sme z nej čo najviac vyťažili. V centrách, v kostoloch, v obchodoch, v školách a mestách... všade sú nejaké akcie, ktoré nechceme prepásť! Čas, ktorý máme, sme dostali od nebeského Otca ako dar. Ak ho nevyužijeme plnohodnotne a správne, niekto alebo niečo (čo nie je až také dôležité ako On) nám ho ukradne. Ak si však vopred naplánujeme, čo by sme počas Adventu a Vianoc chceli robiť, ako špeciálne by sme ho chceli stráviť, nemôže sa nám stať, že sa pri tom všetkom minieme s Pánom Ježišom, lebo sme na Nehu kdesi zabudli. Preto ťa pozývame – naplánuj si, ako budeš čas „Čakania“ a sviatkov tráviť s Bohom, ako ten čas chceš stráviť s rodinou a nech je v tvojom pláne prioritou práve On. Ja si vždy vyberiem špeciálnu knihu, ktorá ma bude Adventom sprevádzať a určím si konkrétny čas, kedy preruším prácu kvôli Pánovi. S manželom si povieme, akou formou budeme mať rodinné stíšená, a tiež vyberieme špeciálnu knižku na čítanie pred spaním.

Dávam aj iný tip:

Urob si adventný kalendár. Nie taký so sladkosťami, ale taký duchovný. Božie slovo je predsa pre veriaceho človeka ako taká sladkosť. „*Aké sladké sú Tvoje reči mojim ďasnám a nad med mojim ústam!*“ Ž 119, 103 Napríklad si na každý deň napíš jednu vec, ktorú by si pre Krista alebo pre brata či sestru vo viere mohol urobiť.

Napríklad:

1. december – Upletiem adventný venček pre sušedku, ktorá je sama
2. december – Odnesiem venček a porozprávam sa s ňou
3. december – Strávim niekoľko dní v tichu bez telky, rádia a CD
9. december – Modlitby za konkrétnych ľudí
10. december – Pošlem sms s biblickým textom ľuďom, ktorých mám rád

Atd.

Do kalendára si môžeme vybrať aj nejaké hodnotné aktivity. S našou rodinou každý Advent absolvujeme 1 rozprávku v kine, o ktorej sa potom rozprávame a snažíme sa z nej vybrať nejakú dobrú myšlienku. Spoločne si vyrábame vianočné pohľadnice, pečieme medovníky a robíme si pracovné listy z adventných kalendárov pre deti, ktoré vydáva VD ECAV (škoda, že tento rok nie sú, musíme si vymyslieť niečo iné :)

Chcem však upozorniť: Aktivita nesvedčí o našom duchovnom stave a vôbec nemusí do nášho života automaticky prinášať to, že duchovne rastieme. Očakávať na Krista a neminúť sa s Ním znamená **spomaliť!**

Teda nie zrýchliť. Znamená to mať dost času na stíšenia, rozhovory a čítanie napr. nejakej dobrej knihy (okrem Biblie). Ako veľký problém v Adventom čase vnímam práve tú skutočnosť, že chceme toho stihnúť veľmi veľa. A tak lietame z jednej aktivity do druhej. Kino, pečenie, koncerty, všelijaké vianočné programy detí a pre deti, dobročinné akcie, nákupy darčiekov... A nestíhame Krista. Uniká nám pointa. Iba sme aktívni – nič viac. Ak si svoj Adventný kalendár budete plánovať spolu s Kristom, pomôže vám vybrať aktivity, ktoré stoja zato.

Alebo postavte svoj adventný kalendár na modlitbách. Napíšte si na každý deň človeka, za ktorého sa chcete modliť a vždy ráno si vytiahnite jedno meno. Modlite sa za neho, alebo mu napíšte sms. Neminúť sa s Kristom znamená aj to, že nenechám bežať u nás doma telku celý deň. Deti naozaj nemusia vidieť na Štedrý deň všetky vianočné rozprávky. Naopak! Omnoho viac požehnaní nám prinesú rozhovory pri pripravovaní štedrej večere alebo zdobení stromčeka, či učenie sa vianočných piesní, ktoré si môžeme počas sviatkov spievať.

Idylická vianočná atmosféra je iba prchavý dojem

Mám pre vás radostnú správu. Vianoce budú! Aj bez atmosféry! Budú aj bez svetielok a ihličia, bez darčiekov a vône práve upečených koláčikov. Keby ste aj nemali svoju rodinu a museli ich tráviť sami, predsa by ste mali Vianoce. Moja dobrá priateľka jednej sviatky trávila na nemocničnom lôžku. V čase, keď všetci pobežovali hore-dolu, aby dokúpili posledné darččky, keď jej susedia a rodina vypekali koláče a vešali svetielka, ona bez vianočnej hudby, kolied, priateľov a dobrého jedla trávila čas v nemocnici (odkiaľ sa tiež každý lekár a sestrička ponáhľa domov k rodine). Keď sme sa stretli, nadšene mi rozprávala o tom, akú hĺbku Božej prítomnosti prežila na tom mieste a akým šťastím a spokojnosťou jej Pán Boh zaplavil srdce. Uvedomovala si omnoho viac hĺbku Vianoc. To isté som prežila minulý rok ja, keď sme po schodoch ťažko stúpali na onkologické oddelenie. V rukách malý adventný venček a v srdci neistota. Náš švagor Vladko tam trávil posledné sviatky. Ale keď sme vošli do tej izby, bolo nám jasné, že Pán Boh je prítomný. Celý ten adventný čas bol pre našu rodinu skutočným časom čakania na Ježiša Krista. A On bol tam! Nikdy predtým som si tak veľmi nevedomovala podstatu Vianoc.

Vážení, Vianoce budú! Keby ste ich museli stráviť na nemocničnom lôžku, predsa by ste mali Vianoce. Jednoducho budú, pretože Boh – Ježiš Kristus – Boží Syn bol taký poslušný Otcovi, že zišiel z nebeskej pompéznosti a slávy a stal sa bezbranným malým dieťaťom, aby nás mohol vykúpiť z našej všednosti a ničoty. Prišiel do našej bežnej reality, do chorôb a trá-

pení, do bolesti a manželských problémov, prišiel do našich rozhádaných rodín, do toho, čo denne žijeme. „*Stovo stalo sa telom, prebývalo medzi nami, a my sme hľadeli na Jeho slávu ako na slávu jednorodného od Otca, (bolo) plné milosti a pravdy.*“ Jn 1,14 A to sú Vianoce!

No veľakrát sa správame, akoby nám to nestačilo. My sa snažíme urobiť Vianoce! Snažíme sa ich pripraviť z vône, dobrôt a dekorácií... No stojí nás to tak veľa... Nechávame sa ušvať behaním po obchodoch, upratovaním a zladovaním ozdôb, chceme byť dokonalé gazdinky, ktoré majú práve v tú jedinečnú vianočnú chvíľu dokonalé domácnosti a dokonale upravené deti... čo je samozrejme nad ľudské sily! A potom sme sklamaní, keď sa veci nedejú tak, ako by sme chceli; keď poslednú vetvičku zdobíme pred štedrou večerou a ráno zistíme, že nám nesvietia svetlá, keď sa nám zrazí plnka, v kuchyni je kopa špinavého riadu, ktorý nemá kto umyť a deti sa hádajú... Realita!

Ty neurobiš Vianoce. Vianoce urobil Boh! A budú aj v tej našej realite, ak Mu dovolíme, aby nám ich urobil.

Darččky nenosí „Ježiško“ a nemusíme dodržať všetky zvyky!

V našej rodine darččky nenosí „Ježiško“. Ježiš je totiž živý Boh. Je naším Spasiteľom a Pánom, nie nejakým škriatkom, ktorý nosí darččky. Nechceme brať Jeho Božie meno nadarmo ani degradovať Jeho zmysel pre náš život. A tiež sme si vedomí toho, že naše deti nadobúdajú určité predstavy a obrazy o Bohu od útleho detstva. To, ako budú Boha vnímať v dospelosti,

Mnohokrát sa míňame s Kristom
počas Vianoc
kvôli tradíciám a zvykom,
ktoré sú čisto pohanské.

určujú práve tie predstavy, ktoré nadobudli v detstve. A tvorcami obrazov a predstáv o Bohu bývajú ako prví rodičia. Tak veľmi záleží na tom, ako rozprávame, ako sa k sebe správame, aké máme doma rituály a akým spôsobom praktizujeme svoju vieru! Nechceme, aby si moje deti mysleli, že „Ježiško“ je niekto bezvýznamný a bezmocný, ktorého úlohou je iba urobiť nás šťastnými.

A taktiež nedodržujeme niektoré pohanské zvyky a tradície, prebrané z pohanstva. Nekrájame si jablko, aby sme sa dozvedeli, či náhodou v nasledujúcom

roku nezomrieme, neumývame sa vodou, v ktorej sú mince, aby sme boli zdraví a bohatí a nedávame si pod hrniec vianočnú oblátku čakajúc, či sa prilepí, lebo tak vraj bude dostatok toho, čo je v mise. Ale zato sme niektoré tradície zachovali. Oblátku medom vždy prvý namaže otec a hovorí pritom o tom, že Božie slovo je také dobré ako med a že Pán Ježiš prišiel na túto zem, aby nás vyslobodil z otroctva hriechu – podobne ako vyslobodil Pán Boh Izraelcov z Egyptského otroctva a oni v ten večer jedli nekvasený chlieb, podobný oblátke. Tiež si viňujeme pred začatím štedrej večere, pretože to chápeme ako požehnanie rodiny. Zachovali sme aj charakter štedrej večere ako pobožnosti, kde ocko prečíta evanjelium o narodení Pána Ježiša, zaspievame „Čas radosti veselosti“ a „Narodil sa Kristus Pán“ a modlíme sa. Začali sme aj jednu staronovú tradíciu: Stôl prestrieme pre jedného navyše. Nie pre pocestného, ale pre Pána Ježiša. Pomáha nám to lepšie si uvedomovať Jeho prítomnosť medzi nami.

Mnohokrát sa mňame s Kristom počas Vianoc kvôli tradíciám a zvykom, ktoré sú čisto pohanské. Veď predsa ak verím v Pána Ježiša, nebudem si krájať jablko, pretože to súvisí s okultizmom. „Čo má spravodlivosť spoločné s nepravosťou? Alebo aké je spoločenstvo svetla s tmou? Aká zhoda medzi Kristom a Belialom? Alebo aký podiel veriaceho s neveriacim? Aké spojenie medzi chrámom a modlami? My sme predsa chrám Boha živého...“ 2Kor 6, 14–16 Možno cítime určitý tlak zachovať tradície pre ďalšie generácie. Cítíme sa súčasťou niečoho väčšieho, čo by sme v prípade nedodržania zmarili, zastavili... zničili. No pravda je taká, že naši dávni predkovia boli pohania. A aj keď si vážim otcov, boli to ľudia, ktorí boli rovnako hriešni a mýlili sa rovnako ako my. Ako Božie deti máme slobodu rozhodnúť sa, v akej tradícií budeme pokračovať a v akej nie.

Navyše ako kresťania sme ľuďom novej zmluvy! Nový ľud má nové zvyky a tradície. Krstom a vierou v Pána Ježiša Krista sme boli zaštepni do vínného kmeňa, ktorý nie je bez koreňov. Naopak – má iné korene ako naši pohanskí predkovia, ktorí žili bez viery. Nebojme sa, že ostaneme bez minulosti, keď nebudeme pokračovať v pohanských zvykoch. Naša minulosť, prítomnosť aj budúcnosť je zakotvená v Kristovi.

Stromček nie je stredobodom Vianoc

Mnoho ľudí postaví pred sviatkami v obývačke stromček a keď príde Štedrý večer, celá rodina sa okolo neho zide a všetci sú vo vytržení. „Klaniame“ sa vianočnému stromčeku. Akoby sme čakali iba na túto jedinú chvíľu. Akoby nič dôležitejšie nebolo. Keď sa začne vybalovanie darčiekov, celý večer je plný uspokojenia (alebo aj sklamania z neuspokojenia) z nových VECÍ! Pán Ježiš je bokom. Mňame sa v tom ošiali. Ešte aj keď sa zastavíme na prvý sviatok po službách Božích, prvá otázka je upriamená na toto uspokojenie vecnými darmi: „Čo si dostal pod stromček?“ Pravda je však taká, že ani ten najperfektnejší a najdrahší dar, vybratý na mieru, po ktorom sme toľko túžili, nám neprinesie takú spokojnosť ako Božia prítomnosť. Nič nám nevnesie do života takú hlbokú radosť, akou je

radosť z Hospodina. Otázkou je, na čo vlastne počas Vianoc čakáme. Či sa skutočne túžime stretnúť s Pánom Ježišom, alebo nadšene očakávame, že tá jedinečná tajomná chvíľa pod vianočným stromčekom nám prinesie uspokojenie a radosť. Je okolo nás toľko sklamaných ľudí, ktorých očakávania neboli naplnené. Sú sklamaní z Vianoc, pretože si urobili vo svojej obývačke bôžika s menom Vianočný stromček. Bôžika, ktorý je neživý a neschopný urobiť nás šťastnými.

Podstata obdarovania spočíva predsa v tom, že nám Pán Boh dal svojho Syna ako úžasný dar a preto môžeme aj my byť k sebe navzájom štedrý. Pripomínajme si to, aby sme sa neminuli s Kristom počas Vianoc. Aby sa nestalo, že Ho pre lesk Vianočného stromčeka nevidíme v našej obývačke.

Vlani sme sa v našom zbore zapojili do projektu „kolko lásky sa zmestí do škatule od topánok“. Povedali sme našim deťom, že chceme obdarovať jedno dieťa zo sociálne slabých rodín v Srbsku, pretože Pán Boh obdaroval nás. Vyzvali sme ich, aby zo svojich úspor prispeli, aby sa vedeli aj oni podeliť s tým, čo majú. Do tohto projektu sa zapojilo veľmi veľa rodín z nášho zboru a myslím si, že sme sa tým veľa naučili: Rozmýšľať, čo asi potrebuje ten, kto je v hmotnej núdzi. Ďakovať za to, čo mám a čo si môžem dovoliť ja. Tešiť sa z toho, že môžem dať...

Mnohí sú presvedčení, že Vianoce sú o rodine. Asi preto si v našich rodinách kupujeme drahé dary. No nie je to sebecké? A čo tí ľudia vonku? Čo tí ľudia na ulici, tí, čo nemajú nikoho? Čo tí, ktorí si to nemôžu dovoliť, pretože nemajú ani na jedlo...?! Vianočné darčeky budú mať zmysel vtedy, keď dokážeme prekročiť vlastné sebecko a zistné motívy, ktoré sa neraz skrývajú za plynvaním peniazmi v našich rodinách, a keď dokážeme obdarovať nezištné niekoho, kto to skutočne potrebuje. Možno je taký človek aj v tvojom okolí. Možno je čas zvestovať mu evanjelium práve takouto formou. A práve vtedy sa stane aj to, že sa ty sám neminieš s Kristom.

Čas Adventu a Vianoc môže byť skutočným očakávaním na Boha a skutočným stretnutím s Ním, ak mu dovolíme, aby vstúpil do našej domácnosti a prebýval medzi nami. Vtedy bude každý deň uctievaním Krista, nielen na Vianoce. No čas sviatkov, keď sme citlivejší a lepší jeden k druhému, keď viac veríme na zázraky... je dobrý začiatok! Na zmenu, na začatie nového života, na oslavu. Možno stačí zobrať Bibliu z police a začať z nej čítať od Vianoc každý jeden deň a pozvať k modlitbám životného partnera, deti... Možno, keď budeme spievať Vianočné piesne pri večeri alebo stromčeku, povedzme si, že podobne môžeme oslavovať Pána Boha v kruhu rodiny každú nedeľu, každý deň... A keď budeme odkladať vianočné ozdoby naspäť do škatule, nezabáľme spolu s nimi aj láskavosť, obetavosť, odpustenie a citlivosť na potreby iných. Veď to sú dekorácie, ktoré by nás kresťanov mali zdobiť vždy, a podľa ktorých by mali ľudia spoznať, že sme iní nie preto, že sú Vianoce, ale preto, že patríme Kristovi. ■

J. Beliš: Po Vianociach

Príď so svojim spasením

Jana Nagajová, parafr. podľa Martina Luthera

Erfurt Euchiridion 1524, harm. Ewald Danel

1. Príď so svo - jím spa - se - ním, Kris - te, z Pan - ny zro - de - ný,
 2. Bol si na zem po - sla - ný ľu - dí z hrie - chu za - chrá - niť,
 3. Tí, čo te - ba hľa - da - jú, na tvoj prí - chod ča - ka - jú,

zá - zrak veľ - kej mi - lo - sti, dar od Bo - ha z vý - so - sti.
 svet - lom lás - ky, prav - dy svet', le - bo vo tme blú - di svet.
 v srd - ci ná - dej, dú - fa - nie, v ú - stach pies - ne o - slav - né.

Text adventnej piesne **Príď so svojim spasením** vznikol veľmi dávno, vo štvrtom storočí. Jeho pôvodným autorom bol Ambrózius, milánsky biskup a cirkevný otec. My z jeho tvorby máme preklad textu piesne *Te Deum laudamus* - Chváľme Ťa, Bože náš. Latinský text predkladananej adventnej piesne (*Veni, Redemptor gentium*) v oveľa neskoršom období určite veľakrát spieval Martin Luther, ešte ako augustiánsky mních. V jeho nemeckom preklade (*Nun komm, der Heiden Heiland*) vyšla v spevníku *Erfurt Euchiridion* v roku 1524, použil pritom melódiu stredovekého chorálu. V čase, keď reformácia zasiahla našu krajinu, preložil ju z nemčiny do biblickej češtiny Juraj Tranovský (*Přijď, pohanů spasení*) a zaradil ju do spevníka *Cithara sanctorum*. Voľný preklad podľa textu Martina Luthera môžeme spievať aj my dnes v slovenčine.

Text vianočnej piesne **Jasaj a chváľ a spievaj zem** napísal na základe 98. žalmu Isaac Watts, anglický pastor, autor asi 750-tich duchovných piesní. Je zaujímavé, že Isaac Watts dával vo svojom texte dôraz viac na triumfálny Kristov návrat, ako na jeho prvý príchod na zem. Text piesne bol prvýkrát zverejnený v roku 1719. Po celom svete sa pieseň rýchlo rozšírila s melódiou na motívy Geoga Friedricha Händla z oratória *Mesiáš*. Autora melódie s istotou nepoznáme, ale vieme, že harmonizácia pochádza od Lowela

Jasaj a chváľ a spievaj, zem

ANTIOCH

na motívy Geoga Friedricha Händla z oratória Mesiáš
Lowel Mason

Isaac Watts, paraf. Jana Nagajová

1. Ja - saj a chváľ a spie - vaj, zem, ved' z ne - ba pri - šiel Kráľ! Ten,
2. V pies - ni, čo znie, je po - zva - nie a ná - dej ra - dost - ná. Nie,

čo bol v ra - ji sľú - be - ný, sa roz - ho - dol žiť na ze - mi a člo - ve - kom sa stal a
ne - mu - sí - me v hrie - chu žiť, ved' pri - šiel nad ním zví - ťa - ziť náš Spa - si - teľ a Pán, náš

člo - ve - kom sa stal, len kvô - li nám sa jed - ným z ľu - dí stal.
Spa - si - teľ a Pán, hľa, lás - ky div: on ne - sie spá - su nám!

Masona, amerického presbyteriánskeho skladateľa, organistu a zbormajstra, ktorý je možno aj autorom celej piesne. V najstarších spevníkoch (z roku 1833) je s textom **Joy to the world!** uvedená aj s Masonovou harmonizáciou, ktorú prebrali takmer všetky súčasné spevníky. Wattsov text existuje aj v spojení s inými melódiami.

Pri práci s textami autorov z dávnych čias prežívam osobitné chvíle. Viem, že nestačí iba snaha preniesť sa do minulosti a dívať sa na to, čo sa kedysi stalo, ani sa len vžívať do pocitov a prežívania tých, ktorí tieto piesne vytvorili a vyjadriť ich myšlienky dnešnou rečou. Musím sa pýtať sama seba: Som tá, čo teba, Kriste, hľadá a na tvoj druhý príchod čaká? Budem medzi tými, ktorí budú pri tvojom príchode jasat, spievať a vítať svojho Kráľa? ■

za SPS Jana Nagajová

Aj mená hovoria...

DÁŠ MU MENO JEŽIŠ

(Evanjelium podľa Matúša 1, 21)

RASTISLAV BETINA

(Autor je kazateľom Cirkvi bratskej v Košiciach.)

Príbeh Ježišovho narodenia sa nezačína Jozefom a Máriou, ale Ježišovým rodokmeňom. (Mt. 1, 1–17) To znamená, že Ježiš nespadol z neba na zem. Neprišiel ako nejaký mimozemšťan. Síce má Božský pôvod, lebo bol splodený z Ducha Svätého, ale zároveň má i ľudský pôvod, lebo sa zrodil z Márie.

Aký je jeho ľudský pôvod? To prezrádza jeho ľudský rodokmeň. Na jeho začiatku stojí Abrahám a uprostred Dávid. To sú slávne mená židovskej histórie. Ale evanjelista Matúš robí niečo, čo sa vtedy bežne nerobilo. Matúš bol Žid a Židia zásadne neuvádzali vo svojom rodokmeni ženy. V prípade Ježišovho rodokmeňa však Matúš robí výnimku, keď uvádza hneď štyri ženy. A ešte aké! Tri z nich boli mravne padlé a jedna etnicky nečistá! Z hľadiska mravnosti a pôvodu predstavujú chúlостivé prípady, o ktorých by bolo lepšie pomlčať.

V Ježišovom rodokmeni sa nepísali len slávne kapitoly židovských dejín, ale i temné kapitoly hriechu.

Ako prvú spomína evanjelista Tamar (v. 3). Tamar bola nevestou Júdu, jedného z dvanástich synov patriarchu Jakoba. Čítame tu: „*Júda s Tamar splodil syna Pereca a Zeracha...*“ Ako je možné, že svokor splodil so svojou nevestou dvoch synov? Júda mal troch synov. Prvý, najstarší, si vzal za ženu Tamar, ale zomrel ako bezdetný. Potom si ju vzal druhý Júdov syn, ale ten tiež zomrel bez toho, že by mal s Tamar deti. Podľa vtedajšieho rodinného práva si ju mal vziať tretí syn. Ale Júda sa bál, aby nedopadol ako jeho starší bratia, a tak ženbu prekazil. Čo urobila

bezdetná vdova Tamar? Preobliekla sa za prostitútku, zviedla svojho svokra, otehotnela a porodila dvoch synov. Škandalózný prípad! A kde ho nachádzame? V Ježišovom rodokmeni! A to ešte nie je všetko.

Ako druhú ženu Matúš uvádza Rachab (v. 5). Kto bola Rachab? Profesionálna prostitútka z pohanského mesta Jericha. Žena, ktorá si zarábala na živobytie tým, že predávala svoje telo. Rachab však uverila v Boha Izraelovho v čase, keď Izrael dobyl Jericho, prebehla na stranu Božieho ľudu a bola s celou rodinou zachránená. A práve túto bývalú prostitútku nachádzame v Ježišovom rodokmeni ako jeho pra-pra-matku. Ale ani to ešte nie je všetko.

Tretou ženou v Ježišovom rodokmeni, o ktorej sa Matúš zmieňuje, je Rút (v. 5). Pohanka, cudzinka, príslušníčka Moábskeho národa. Zo ženy, príslušníčky znepriateleného a v očiach Židov etnicky nečistého národa, sa stala pra-matkou Ježiša Krista. Ani to však ešte nie je všetko.

Štvrtou ženou, ktorú Matúš spomína, je Batšeba - Uriášova žena (v. 6). S ňou mal kráľ Dávid pomer a jej muža dal zavraždiť. Ďalší škandalózný príbeh cudzoložstva a vraždy! A kde nachádzame Batšebu? V Ježišovom rodokmeni.

Štyri ženy, štyri chúlостivé prípady, o ktorých by bolo lepšie pomlčať. A to je len niekoľko príkladov Ježišových predkov spomedzi ďalších rovnako chúlостivých prípadov, plných mravného zlyhania. V tomto rodokmeni sa nepísali len slávne kapitoly židovských dejín, ale i temné kapitoly hriechu. Ježišovi ľudskí predkovia sú poznačení zlyhaniami, previnením, skazenosťou a hriechom.

Ježišov rodokmeň tak predznamenáva Ježišovo poslanie - pre takých prišiel. Práve pre takéto a im podobné chúlостivé prípady. Pre ľudí mravne padlých,

pošpinených, skazených. A pre akých prišiel, s takými sa i stýkal. Počas svojho verejného pôsobenia Ježiš znovu a znovu pohoršoval svoje okolie tým, že prijímal ľudí, ktorí boli spoločensky, mravne, etnicky i nábožensky neprijateľní. Neraz sa sám pohyboval v spoločnosti vykričaných hriešnikov, smilníc a daňových zlodejov. Získal si povest' priateľa hriešnikov – tú najhoršiu povest', akú mohol človek získať v náboženskom prostredí. A na tejto ceste prijímania zavrnutých prišiel až na miesto, kde sa sám stal zavrnutým. A vo chvíli, keď na kríži končí ako posledný z posledných, stáva sa z Neho – z priateľa hriešnikov – i Spasiteľ hriešnikov. Tam sa naplňa slovo, ktoré anjel hovorí Jozefovi: „...a dás Mu meno Ježiš, lebo On zachráni svoj ľud z jeho hriechov (v. 21).

Výber mena tvorí vždy neodmysliteľnú súčasť príprav rodičov na narodenie dieťaťa. No meno pre toto Dieťa nevybrali rodičia, ale Boh. Nie adoptívny otec, ale nebeský Otec rozhodol, že sa bude volať Ježiš, čo je skrátaná forma židovského mena Jehošua – Hospodin je spása. Toto meno súvisí s Ježišovým poslaním. Prišiel zachrániť z hriechov. Avšak záchrancom sa nestáva svojim narodením, ale až svojou smrťou. Až kríž na Golgote zodpovie otázku, ako tá záchrana z hriechu vlastne vyzerá.

Čo je vlastne hriech? Hriechom je žiť tak, ako keby Boha nebolo. Žiť bez Boha znamená žiť bezbožne, hriešne. Hriech je náš najväčší problém, a preto záchrana z hriechu je naša najväčšia potreba. Pre ľudský hriech však neexistuje ľudské riešenie – riešenie, ktoré by prišlo zdola. Jediné riešenie môže prísť zhora. A ono prišlo práve s Ježišom a v Ježišovi.

Na konci rodokmeňa, plného porušených, hriešnych a mravne skazených ľudských bytostí, tak stojí Ježiš ako Ten, ktorý práve pre takých prišiel, aby takých zachránil. Takých, ako si ty i ja. Aj o tom – ba práve o tom – sú Vianoce.

A dajú Mu meno Emanuel

Evanjelium podľa Matúša 1, 23

Keď čitateľ prvej kapitoly Matúšovho evanjelia narazí na slovo „naplnilo sa“ (v. 22), tak by mal spozornieť. Prečo? Preto, lebo pri čítaní prvých 39 kníh Biblie od prvej až po poslednú nepočuje nič iné, len sluby. Síce Božie sluby, ale stále len sluby.

Príbeh Starej Zmluvy je príbehom Božích sľubov, trvajúcim celé tisícročia. Už na začiatku Biblie, v raji, po páde človeka Boh zaslúbil, že z potomstva Evy povstane Ten, ktorý porazí diabla. Prejdú však tisícročia – a nič. Potom Abrahámovi Boh zaslúbi, že z jeho potomstva príde Ten, ktorý bude znamenať požehnanie pre celý svet. A prejdú ďalšie stáročia – a nič sa nedeje. Potom Boh zaslúbi kráľovi Dávidovi potomka, ktorý založí večné Božie kráľovstvo. Znovu prejdú ďalšie stáročia – no po zaslúbenom Kráľovi ani chýru, ani slychu. Potom prorokovi Izaiášovi Boh oznámi, že z panny sa zrodí dieťa Emanuel. A opäť stáročia – a stále nič. Len sluby, sluby, sluby... Ale po

niekoľkých tisícročiach čakania zrazu prichádza naplnenie. „*Toto všetko sa stalo, aby sa splnilo, čo Pán povedal prostredníctvom proroka.*“ (v. 22)

Čo to hovorí o Božích sľuboch? Že Božie sľuby, na rozdiel od liekov, nemajú expiračnú dobu. Lieky majú svoju dobu použiteľnosti a keď táto doba uplynie – expiruje, lieky sú nepoužiteľné. Ale Božím sľubom doba platnosti ešte nikdy neuplynula. Dôkazom toho sú i Vianoce. Tisícročné očakávanie sa mení na naplnenie. Sľuby spred tisícročí sa plnia, lebo čas je Boží spojenec. Čas hrá s Bohom a v prospech Boha a jeho plánov. A čo sa to plní? „*Čo Pán povedal prostredníctvom proroka: Hľa, panna počne a porodí syna a dajú mu meno Emanuel, čo v preklade znamená: Boh s nami.*“ (v. 23)

V tom mene Emanuel je vyjadrené veľké prekvapenie i požehnanie Vianoc zároveň. Žijeme vo svete, ktorý opustil Boha. Ale Vianoce zvestujú, že nežijeme vo svete, ktorý by bol opustený Bohom. Žijeme vo svete, v ktorom človek nemá záujem o Boha. Ale Vianoce zvestujú, že nežijeme vo svete, v ktorom by Boh nemal záujem o človeka. Žijeme vo svete, v ktorom človek nemiluje Boha. Ale Vianoce zvestujú, že nežijeme vo svete, v ktorom by Boh nemiloval človeka. Žijeme vo svete, v ktorom sa človek obrátil Bohu chrbtom. Ale Vianoce prostredníctvom narodeného dieťaťa Emanuel zvestujú, že nežijeme vo svete, v ktorom by sa Boh obrátil chrbtom k človeku. To je to veľké prekvapenie i požehnanie Vianoc zároveň.

Boh, ktorý mal všetky dôvody na to, aby bol proti nám, aby nás zanechal samých, opustených a stratných, nie je proti nám, ale s nami. Prečo s nami a nie proti nám? Preto, aby sme i my mohli byť s Ním a nie

Hriech je náš najväčší problém,

a preto záchrana z hriechu
je naša najväčšia potreba.

proti Nemu a bez Neho. Keď je tu Emanuel – Boh s nami, už viac nemusíme prežiť život bez Boha, a teda i bezbožne.

A tým, čím evanjelista Matúš svoje evanjelium začína, tým ho i končí. Začína Ježišom, ktorý dostáva meno Emanuel – Boh s nami – a končí Ježišom, ktorý sľubuje všetkým svojim nasledovníkom: „*Hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.*“ (Mt 28, 20) Až do konca s nami! Vždy a všade! Na každom mieste a v každej chvíli života. S tebou i so mnou. Radujme sa! ■

„Kórejci majú celkom inú mentalitu ako my. Sú pomerne uzavretí, každý tvrdo pracuje a rieši svoje vlastné problémy. Keď som ich oslovila s prosbou o interview, boli zaskočení. Rozhovor? Prečo? Na akú tému? Nechcela som prekračovať ich „hranicu komfortu“ a tak spolu s „jazykovou bariérou“, je toto maximum, čo sa dalo spraviť. Dúfam, že aj tak to poslúži, aby sme nahliadli do ich života tu na Slovensku a uložili si ich do našich srdc a modlitieb.“ (Zo sprievodného mailu autorky rozhovoru)

V SLUŽBE NA SLOVENSKU CHCEME POKRAČOVAŤ

Kórejská kresťanská komunita v Žiline sa v roku 2007 stala súčasťou Cirkvi bratskej ako jej druhý zbor v tomto regióne. Prvého kazateľa Man Sik Youna vystriedal v roku 2011 **SEO IL WON** (45 rokov – Seo je priezvisko, Il Won krstné meno). Spolu s manželkou **CHO CHUNG SUN** (41) a synmi Donginom (17) a Woojinom (12) už päť rokov spoznávajú slovenskú kultúru a snažia sa byť jej súčasťou.

Zhovárala sa EVA BECHNÁ / Foto ĽUBO BECHNÝ

Kde ste sa vy dvaja spoznali?

Chung Sun: Na teologickom seminári.

To znamená na univerzite, kde sa pripravujú budúci kazatelia?

CHS: Áno.

Slúžia v Južnej Kórei ako kazateľky ženy? Či ste sa pripravovali na iný typ služby?

CHS: Dnes už sa vyskytujú v cirkvi aj ženy kazateľky, ale vtedy to tak nebolo. Študovala som teológiu s cieľom vyučovať deti a pomáhať v iných oblastiach cirkvi.

Il Won: Ja som sa pripravoval do služby kazateľa, popri rôznych teologických predmetoch som študoval aj cirkevnú hudbu.

Čo vás viedlo k štúdiu teológie? Kde prišiel ten impulz stať sa kazateľom?

IW: Už od detstva som bol vedený k Bohu. Rodičia ma vzali za ruku a dovedli do kostola. Teraz v predvianočnom období sa mi vždy bavujú rôzne muzikály, ktoré sme v kostole navštívili a spievali. Tiež sme chodievali spievať von na ulicu. To som mal veľmi rád. Ale až v druhom ročníku strednej školy som skutočne prijal Pána Ježiša veľmi osobným spôsobom a začal som rozmýšľať o svojej budúcnosti. Chodieval som na rôzne modlitebné zhromaždenia, kde sa čítalo z Biblie a asi o rok neskôr pod vplyvom čítania z Izaiáša som sa rozhodol, že chcem ďalej pokračovať týmto smerom.

Južná Kórea má veľké množstvo misionárov, ktorí slúžia po celom svete. Podľa jednej štatistiky je dokonca po Spojených štátoch druhou krajinou, ktorá má najväčšie celosvetové zastúpenie misionárov. Boli ste na misii v nejakej inej krajine predtým, ako ste prišli na Slovensko?

IW: Nie, vôbec. Ani súkromne. Nikdy predtým sme neboli v Európe. Pracoval som ako druhý kazateľ vo vzájomne prepojených zboroch v Soule, Busamu a Ulsamu, keď prišla ponuka ísť na Slovensko. V tom čase som mal ešte jednu možnosť. Jeden z týchto troch zborov chcel zakladať ďalšiu pobočku a ja som

sa mohol na tejto misii podieľať. Nakoniec sme sa rozhodli pre Žilinu.

V roku 2011 ste sa celá rodina spolu s dvoma školopovinnými deťmi vybrali do neznámej krajiny v Európe, neznámej kultúry s úplne odlišným jazykom. Muselo to byť ťažké. Ako ste to vnímali vy, Chung Sun, ako mama?

CHS: Samozrejme som sa veľmi bála, ako to zvládneme. Ako to zvládnú deti. Veľmi som sa za to modlila. Ale manžel je „šéfom“ našej domácnosti a keď to on videl ako dobrú cestu pre nás, podporila som ho v tom.

Deti chodia do slovenských škôl a musia študovať všetky predmety v cudzom jazyku. Ako sa im darí?

CHS: Je to pre nich dvakrát také ťažké – jednak predmet samotný a ešte aj v cudzom jazyku. Okrem toho sa často stali terčom rôznych posmeškov alebo dokonca fyzických útokov zo strany spolužiakov. Niekedy nám to ani nepovedali, dozvedeli sme sa to náhodou.

Vaše deti majú istý hendikep, lebo sú trocha uzavreté a hanblivé. Myslíte si, že pre iné kórejské deti to môže byť o niečo jednoduchšie? Na našich detských táboroch sme zažili kórejské deti, ktoré vedeli tak skvelo hovoriť po slovensky – aj s prízvukom a špeciálnymi frázami –, že by sme ich neodlíšili od slovenských detí.

CHS: Pochopiteľne je to veľmi individuálne, ale celkovo to nie je pre žiadne dieťa jednoduché.

Nemôžem v tejto súvislosti nespomenúť, že váš starší syn Dongin odišiel teraz v septembri späť do Kórey, aby pokračoval v štúdiu tam. V Žiline absolvoval iba prvý ročník gymnázia. Aké sú záujmy vašich chlapcov? Získali niečo z vašich talentov?

IW: Dongin má veľmi blízky vzťah k hudbe. Hrá na gitare, trochu na klavíri a na bicích. Rád komponuje nové piesne. V Kórei by rád pokračoval na univerzite a študoval hud-

bu. Woojin, ten síce hral dva roky na husle, ale veľmi ho to nebavilo. Je viac orientovaný na šport. Chodí pravidelne trénovať futbal.

Takže Dongin získal niečo po vás?

IW: Asi áno, ale ja nehram na žiadny hudobný nástroj, iba spievam.

Priestory, kde sa momentálne nachádzame, máte prenajaté pre aktivity vášho zboru. Okrem klasických bohoslužieb a rôznych biblických či modlitebných stretnutí sa veľmi venujete deťom.

IW: Deti našich členov sú nejaký čas izolované od svojej krajiny, a tak sa pre ne snažíme robiť vyučovanie kórejského jazyka, gramatiky a tiež kórejskej histórie. Aby sa vedeli začleniť do života po návrate domov. Okrem toho máme tiež pravidelné duchovné vyučovanie pre deti počas týždňa. Vybudovali sme menšiu knižnicu, aby mohli čítať po kórejsky.

Chung Sun, pokiaľ viem, vy tiež vyučujete na týchto poobedňajších kurzoch pre deti, však?

CHS: Vyučujem biblickú prípravu detí.

Váš kórejský zbor v Žiline je jediná kórejská kresťanská komunita v regióne, ďalší je v Bratislave a potom v Ostrave. Znamená to, že jeho súčasťou sú ľudia, ktorí boli pôvodne z rôznych denominácií. Aké to sú?

IW: Sú medzi nami ľudia, ktorí sú pôvodne baptisti, presbyteriáni, metodisti alebo letniční. My sami s manželkou sme baptisti.

V Južnej Kórei je aj katolícka komunita. Máte informáciu, že by bol na Slovensku nejaký katolícky kórejský zbor?

IW: Viem len, že do Bratislavy chodí z Viedne katolícky kňaz a slúži omše pre menšiu komunitu.

Koľko členov má v súčasnosti váš zbor?

IW: Momentálne máme okolo 35 členov a asi 20 detí.

Vaša práca je iste špecifická v tom, že ľudia, ktorí prichádzajú

zajú na Slovensko za prácou, často migrujú, a teda aj zloženie komunity sa často mení. Je to pravda?

IW: Do určitej miery. Niektoré rodiny dostanú kontrakt na dobu určitú a na Slovensko idú už s cieľom, že tu budú ohraničený čas. Ale sú aj také, ktoré idú a sú pripravené žiť tu dlhodobo.

Čo vás najviac prekvapilo, keď ste prišli na Slovensko?

IW: Najmä to, že sa tu hovorí úplne iným jazykom (smiech). Ale veľa vecí je tu iných. Aj také obyčajné praktické veci – zásuvky na elektriku, zámky od dverí, jedlo...

Zvyknete si aj tu na Slovensku pripravovať kórejské jedlá. Nie je problém zohnať ingrediencie?

CHS: Veľa surovín sa dá zohnať priamo tu v obchodoch a ak nám niečo špeciálne chýba, zvyčajne si to nechávame poslať, alebo nám to donesú priatelia, ktorí práve cestujú domov.

Chung Sun, okrem vyučovania v zbere ste predovšetkým oporou svojmu manželovi a venujete sa deťom a domácnosti. Ale vy máte špecifickú situáciu. Aký je trend v Južnej Kórei? Sú ženy viacej zamestnané, alebo skôr zostávajú v domácnosti?

CHS: V súčasnosti predovšetkým vďaka ekonomickej situácii, ktorá nie je v Južnej Kórei jednoduchá, veľa žien pracuje. Niekedy majú dokonca i dve zamestnania.

Akú veľkú rodinu ste zanechali doma v Kórei?

IW: Môj otec už nežije, mám iba mamu. Okrem nej žije v krajine ešte moja sestra a brat s rodinami. U sestry momentálne býva môj starší syn Dongin.

CHS: Ja mám tiež iba mamu a sestru.

Ako často sa vám podarí stretnúť s blízkymi?

IW: Veľmi málo. Hlavne nie je čas cestovať. Naposledy sme boli doma v Kórei pred tromi rokmi a teraz v septembri nás bola pozrieť moja mama.

Il Won, máte okrem svojej rodiny v zbere blízkych priateľov, na ktorých sa môžete obrátiť v prípade, že máte nejaký problém? Mám na myslí, ak sa potrebujete s niekým modliť, zdôveriť sa, ale tiež požiadať o praktickú pomoc.

IW: Momentálne je to dosť ťažké, pretože ľudia, otcovia rodín, sú veľmi vyťažení v práci počas týždňa a víkend je pre nich vzácny čas s rodinou. Okrem toho je tu určitá generačná medzera, lebo priemerový vek v zbere je okolo 30 rokov. Som pre nich dosť starý, takže si nie som istý, či by ma chceli počúvať (smiech).

A na záver by som sa chcela opýtať: Páči sa vám na Slovensku – je to váš druhý domov, alebo sa vám často cnie za rodnou krajinou a radšej by ste sa vrátili?

IW: Určite máme občas chvíle, kedy sa nám cnie. Nie je to iba rodina, ale aj mnohí priatelia, ktorých sme nechali doma. Ale raz sme sa rozhodli, že chceme slúžiť na Slovensku, tak v tom chceme pokračovať. ■

MISIJNÉ KOMUNITY V MOZAIKE

ERVIN MITTELMANN s tímom
Foto: ARCHÍV MOZAIKY

V Dialógu v čísle 6-7/2015 som predstavil „Bohoslužby v Mozaike“, jednu z dôležitých častí Mozaiky Košice. Nedefiným bohoslužbám sme dali názov „MABY“ – Mozaika Alternatívne Bohoslužby. Zistil som, že niektorým to v ušiach znie tak, akoby sme chceli byť niečím, čo sa odlišuje od iných nedefinovaných bohoslužieb. Avšak MABY vôbec nemajú byť alternatívou voči kresťanským bohoslužbám. Dokonca niektorí môžu byť sklamaní, že sú až príliš „nealternatívne“. MABY, ako aj celú Mozaiku budujeme nie ako alternatívu pre nespokojných kresťanov. Na takúto službu si netrúfame. Z Božej milosti však túžime byť alternatívou voči „uctievaniu postmoderných individualistických“ bohov 21. storočia v meste Košice. Toto je naše misijné pole. Toto je dôvod, prečo existujeme.

V niekoľkých nasledovných článkoch by som vás, drahí čitatelia, chcel oboznámiť so všetkými zložkami vznikajúceho zboru Mozaiky. Nespomením ich v poradí dôležitosti. Jedna zložka bez druhej nevie zdravo fungovať. Takisto potom nemôže fungovať ani Mozaika ako celok.

1. nedefinované bohoslužby, 2. misijné komunity (ďalej len MC), 3. DNA skupiny, 4. modlitebné stretnutia a 5. rôzne príležitostné aktivity. Niekedy charakter nášho zboru popisujeme ako „zbor misijných komunít“. V anglosaskom teologickom prostredí sa to zvykne označovať novotvarom „missional church“ (MC). Našou túžbou, snom a modlitbami je Božia sláva, ktorá reálne mení mesto Košice. Z milosti Božej chceme pracovať tak, aby v roku 2025 bolo v Košiciach 7 takýchto plnohodnotných MC. Víziou zboru Mozaika Košice je: „Komunity evanjelia na každom

košickom sídlisku“, alebo „Komunity s Ježišom v centre na každom košickom sídlisku“. Teraz máme dve takéto MC.

Urobil som rozhovor s hlavnými lídrami Mozaiky: Tomáš Boroš (architekt), Vojtech Tóth (miestny poslanec), Miška Borošová (študentka špeciálnej pedagogiky) a – trochu nezvyčajne – na otázky som si odpovedal aj ja sám – Ervin Mittelmann (kazateľ a vedúci tímu).

Ak by si jednou vetou mal opísať, čo pre teba Mozaika znamená, napísal by si...?

Vojto: Praktický kresťanský život.

Tomáš: Mozaika je Cirkev. Je to miesto, kde môžem slobodne žiť život naplnený evanjeliom a učiť sa nové veci od ľudí, ktorí sa rozhodli pre rovnakú vec.

Miška: Mozaika je skupina ľudí, kde môžem vidieť, ako sa ľudia jed-

notlivo, ale zároveň spoločne premieňajú na ceste za Kristom. To formuje aj mňa. Sú to obyčajní ľudia, ktorí sú premieňaní Duchom Svätým. Je to moja rodina, kde môžem vidieť do života ľudí. S nimi žijem, sú pre mňa povzbudením, oporou, pomocou... a zároveň môžem byť aj ja skrze Boha povzbudením pre nich.

Ervin: Mozaika je vznikajúce cirkevné spoločenstvo. Sme ľudia, ktorí sú presvedčení, že naše miesto je byť spolu, pri Ježišovi, vo svete. Chceme byť spoločenstvom svätých v nesvätom prostredí mesta. Ako kopa horiacich sviečok. Chodiacich. Po meste. Na miestach, kde takéto svetlo nie je.

Ako by si opísal, čo je misijná komunita (MC)?

Vojto: MC sú skupiny ľudí, ktorí sa navzájom sieťujú a odzrkadľujú evanjelium v praktickom živote. Ja by som rozdelil MC na dve úrovne.

Prvá úroveň je my-kresťania verzus neveriaci. V reále naši priatelia, kolegovia, susedia... Oni poznajú napr. rodiny Mittelmanovcov a Kuchárovcov (to je naša MC). Takto sa môžeme navzájom stretávať a odzrkadľovať Krista v našich životoch. Druhá úroveň je vzájomná starostlivosť jedných o druhých. Nielen v nedeľu, ale cez celý týždeň, napr. pomoc pri sťahovaní, strážení detí, modlitbách...

Tomáš: MC tvoria v podstate dve skupiny ľudí. Prvou sú tí, ktorí sa už rozhodli pre život s Kristom. Druhou sú tí, ktorí to v blízkej budúcnosti spravia... (?) Tieto dve skupiny ľudí sa snažia žiť spoločne. Poznávajú sa navzájom, trávia spolu čas počas týždňa. Kresťanské jadro, ktoré vedie komunitu, sa spoločne modlí za všetkých ľudí v MC. Dáva im výzvy na posunutie sa v živote s Bohom a slúži všetkým ktorí sa rozhodli v MC žiť.

Miška: MC je pomenovanie pre skupinu ľudí, ktorá nemá pevné hranice. Niečo ich spája – miesto, zamestnanie, vek, záujmy... Práve v tejto skupine dochádza k tomu, že ľudia budujú priateľstvá, sú vypočutí a prijatí bez ohľadu na ich pohľad na vieru. Radi trávia spolu čas, hovoria o tom, čo ich trápi a zdieľajú spolu evanjelium. Jej jadro tvoria učeníci Ježiša Krista, ktorí túžia oslavovať Boha skrze každú jednu vec v ich živote. Je to miesto, kde dochádza k tomu, že práve v nečistom svete je oslávený Kristus, ktorý používa jednoduchých, zlomených ľudí, ktorí mu každý deň odovzdávajú svoj život.

Ervin: MC vyzerá ako veľmi živelná skupina bez hraníc. Má však svojho lídra. Má svoj rytmus, ktorý je v podstate bežný životný – jedlo, odpočinok, pomoc, oslavy. Má svoje dva „misijné učenícke tímy – DNA“ a má svoj okruh ešte-nie veriacich priateľov. Dokopy ju tvorí od 8 do 16 ľudí. Jej týždenný rytmus sa pohybuje od kolien – modlitieb až k pivu a pubom. Podstatné je, aby sme prakticky rozumeli a rástli v poznaní Krista na rozbúrených vodách. Sme presvedčení, že bez toho je kresťanský rast nereálny.

Čo je na MC výnimočné?

Vojto: Žijeme to, čomu veríme, že biblicky sme. Rodina, ktorá je reál-

na. Poznávame sa navzájom a môžeme si navzájom slúžiť.

Tomáš: MC nemá jasné hranice. Stiera sa v nej nábožné a nenábožné prostredie. O kresťanských veciach sa rozpráva v nekresťanskom prostredí a o tých nekresťanských zasa v kresťanskom. MC sa snaží nasýtiť bezbožný svet okolo seba Bohom. Výnimočné je, že pravidlá, ktoré v tejto komunite fungujú, sú pravidlá evanjelia. Keď to vidia ľudia okolo nás, chcú začať žiť vo svojom svete s týmito pravidlami, a to ešte aj keď evanjelium ani poriadne nepočuli – iba ho videli.

Ervin: MC k svojmu životu nepotrebuje profesionálne vedenie. Vždy ide o rast od 6 do 12-16 a potom znova dookola. Ak Boh požehnáva MC, tak ľudia v nej sú od začiatku v prostredí misie, ktorá vedie cez znovuzrodenie k duchovnému rastu. Všetky tieto prvky sú jej každodennou súčasťou. Druhou výnimočnosťou MC je, že tieto „duchovné disciplíny“ sa dejú jednoducho v každodenných vzájomných situáciách a vzájomnej dôvere. Deti nevyvíjajú.

Ako MC pomáha v duchovnom raste veriacim?

Vojto: Byť členom MC nie je len „sediť v lavici a byť počúvateľ slova“. Je to duchovná prax. To, že sme dosť veľa s neveriacimi, vyvíja na nás samozrejme aj tlak, najmä čo sa týka liberalizmu. Preto je dôležité, aby sme si strážili osobný vzťah s Pánom Bohom a aj ako tím sa strážili a viedli.

Tomáš: Vojak sa toho najviac naučí na bojovom poli. Rovnako kresťan – učeník Ježiša Krista – sa toho najviac naučí na misijnom poli. Život v misijnej komunite je jednou z najlepších teologických škôl na svete...

Miška: Je to miesto, kde kresťania spoločne slúžia ľuďom, ale zároveň aj im je navzájom slúžené. Veriaci aj neveriaci sa môžu navzájom zdieľať. Neveriaci často dokážu dať nám veriacim viac, ako si dokážeme pripustiť. Dokážu nám ukázať pohľad z reálneho života.

Ervin: Práve táto otázka je najčastejšou výčitkou našej práce. Pozrieme sa do Biblie a do životov našich „svätých vzorov“. Ktorý z nich rástol a dospieval bez misie, skúsenos-

tí, štúdia, budovania spirituality bez bolesti? Dokonca inak čítame Bibliu či duchovné knihy pre vlastné neviditeľné hlboké duchovné uspokojenie a inak, keď vás večer čakajú chlapi s otázkami v Pube alebo spolužiaci v čajovni po prečítaní najnovších článkov od Richarda Dawkinsa, Mariána Kotlebu či keď sa niekto práve vrátil z LGBT pochodu.

A čo MC a evanjelizácia?

Tomáš: Do istej miery neevanjelizujeme. Teda, ak pod pojmom evanjelizácia rozumieme vykriko-

vanie kresťanských fráz z pódia. Snažíme sa stať súčasťou prirodzeného života našich priateľov. Tam sa stretávame s chaosom, nespravodlivosťou, hriechom, ale aj radosťou, pokojom a zábavou. Cez to všetko sa snažíme spolu s nimi prejsť a do toho všetkého vnášame pohľad evanjelia. A ak toto znamená evanjelizovať, tak áno – je to to, čo chceme robiť.

Miška: V MC dochádza k najprirodzenejšej evanjelizácii. Veriaci poznajú jazyk neveriacich, vedia, s čím majú problém s evanjeliom a neveriaci ich aj počúvajú, pretože sa cítia milovaní, prijatí a vedia, že veriaci im chcú to najlepšie. Neveriaci si môžu uvedomiť, že ich najhlbšia túžba/potreba môže byť naplnená iba v obeti Ježiša Krista.

Ervin: Mám rád výrok Tima Kellera: „Keď vyučuješ, evanjelizuj.“

Keď evanjelizuješ, vyučuj.“ MC je prirodzené prostredie bežného života, kde sa toto môže diať.

Skús trochu popísať život, rytmus s MC...

Vojto: Je to pestré, ale o to viac nás to učí byť dobrými správcami svojho času. Naša MC má okrem DNA skupinky klub bitkárov, v lete chodíme na ihrisko s deťmi, v zime sa stretávame doma alebo po kaviarňach a chceli by sme sa zamerať ešte na vzdelávacie aktivity.

Tomáš: Život MC sa popisuje ťažko. Ale ak by som mal začať od za-

čiatku, tak asi by to bolo sietovanie ľudí. Asi 2 roky sme sa venovali tomu, aby naši priatelia zo školy či práce spoznali viac kresťanov z našej misijnej komunity. Dnes sme v stave, keď väčšinu ľudí okolo mňa, ktorí sú otvorení pre evanjelium, som spoznal skrze iných ľudí z našej MC. Uvedomujeme si, že je to veľmi dôležité hlavne preto, aby ľudia z nášho okolia videli evanjelium vo vzťahoch, ktoré máme medzi sebou. Týmto vzťahmi vytvárame definíciu - kultúru v našej MC a do tejto kultúry potom chcú vstúpiť naši priatelia. Prakticky to vyzerá tak, že máme aspoň raz týždenne stretnutie MC, kde sa stretne skupina ľudí (kresťania a nekresťania, cca 50:50). Odohráva sa to v čajovni, v byte alebo na internáte. Na týchto miestach sa rozprávame o hocičom. V podstate

to, o čom hovoríme, nie je dôležité. Dôležité je, že sa snažíme, aby tam bola otvorená atmosféra, kde každý z nás môže zdieľať úprimne to, čomu a prečo verí. Popri tom sme s rovnakými ľuďmi každý deň v práci, škole či len tak na spoločnom obede, squashi či MABách.

Miška: Je to ťažké popísať, lebo je to život. Každý jeden človek v MC má svoje povinnosti, prácu... ale aj napriek tomu chcú spolu žiť, tráviť spolu čo najviac času, chodiť spolu kočikovať, nakupovať, upratavať, skladať prádlo. Okrem týchto normálnych vecí sú stretnutia, kde sa stretávajú veriaci v MC, aby sa modlili spoločne za ich priateľov. Raz do týždňa sa stretávajú tiež na DNA skupinke. Zvlášť ženy a muži, čo slúži k transformácii ich životov. V našej komunite sú to aj diskusie: „Niečo nové“ (diskusie na rôzne témy pre študentov na intráku).

Ervin: Pokúšame sa párovať naše každodenné životy. V našej MC to je trochu zložitejšie, pretože máme rodiny s deťmi a musíme sa s nimi aj učiť do školy. Spolu napríklad oslavujeme narodeniny. Chodíme na ihriská. Navštevujeme sa. Večeriame spolu. Manželky si spolu často telefonujú :)

Ako vidíš Boha konať cez MC za posledné mesiace?

Vojto: Najmä pri svojich priateľoch zo sveta vidím, že Mozaiku považujú za super spoločenstvo. Keď sa strhne pomyselná hranica medzi svetom a cirkvou, tak ľudia sami budú chodiť k nám, čo aj teraz vidíme, keď robíme akcie ako výlety, vyrábanie vencov, Mikuláš, Valentín, Deň detí.

Tomáš: Posledné mesiace vidím veľkú žatvu v mojom okolí. Vidím toľko ľudí okolo mňa, ktorí sú pripravení posunúť sa vo vzťahu s Bohom ďalej, že ak by sme sa im chceli venovať všetkým, naše štruktúry by to nezvládli. Vidím vo svojom okolí ľudí, ktorí ešte stále odmietajú Krista, no nechcú prestať byť našimi priateľmi (aj keď stále hovoríme o Ježišovi). Je to preto, evanjelium, ktoré držíme medzi nami, je pre nich natoľko pritažlivé, že ho nedokážu len tak opustiť.

Miška: V poslednom období si veľmi uvedomujem to, že ľudia sú

strašne osamelí. Často sú obklopení stovkami ľudí denne, ale len veľmi málo ľuďom na nich záleží. Málo ľudí je ochotných ísť za hranicu svojho pohodlia a pomôcť im so všetkým, čo potrebujú a sú naozaj priateľmi. Uvedomila som si, ako veľmi dôležité je rozhodnúť sa stať sa priateľom pre iných. Ináč to vždy bude iba o sympatiách. Neveriaci chcú byť s veriacimi, chcú s nimi tráviť čas. Chcú ich počúvať, byť s nimi a tým sa vytvára najprirodzenejší priestor na zdieľanie tej najdôležitejšej pravdy evanjelia.

Ervin: Členovia Mozaiky sme spolu inkubátorom Božej milosti, lásky, potešenia, vzájomnej služby. Ak zvládneme spolu žiť a nieť si vzájomné bremená, zvládneme aj bremená hľadajúcich. Boh mi posledné mesiace ukazuje silu našej duchovnej rodiny. Prestávame sa schovávať pred utrpením druhých. Učíme sa vstupovať a dotýkať sa bolestí druhých. Žatva v Košiciach nečaká na superhrdinov. Boh chce poslať služobníkov, ktorí neutecú. Vidieť takéto komunity je zázrak. Boh v meste.

Ak by Pán Boh požeňal MC, čo by z ľudí v ňom združených mohlo vyrásť?

Vojto: Jedným slovom - hnutie. Expanzia, ako v prvej cirkvi. To, čo niektorí nazývame prebudenie, zmena spoločnosti. V podstate sa naplní písmo z Matúša 28, 18-20. Toto je aj naším cieľom.

Tomáš: Verím, že ak Pán Boh bude ďalej robiť to, čo robí, vybuduje nás tak, že založíme ďalšiu MC. Už teraz vidím schopných kresťanov v našej MC, ktorí budú skvelými lídrami budúcej MC. Verím, že to nebude dlho trvať a Božie kráľovstvo sa bude môcť ďalej šíriť aj v inom kontexte skrze novú MC.

Miška: Verím, že MC pomáhajú meniť ľudí, ich rodiny, deti... Verím, že výsledkom sú ľudia, miesta v meste, menené evanjeliom.

Ervin: Sedem MC v roku 2025. Mnoho služobníkov v misijných komunitách, ktorí budú zapálení a schopní budovať nových učeníkov a vyslať ich do misie v nových MC. Žatva tu je. Ak ju nebudeme žať, zomrie. My sa túžime k Bohu pridať. Je to o ňom, o Jeho sláve, o Jeho kráľovstve. ■

Dve svetové vojny vážne naštrbili suverenitu racionálneho myslenia, ktoré sa stalo bázou pre osvietený humanizmus. Jeho optimizmus vystriedalo hlboké sklamanie a frustrácia z diania v Európe, čo sa prirodzene odrazilo v myslení filozofov, umelcov, spisovateľov. Aj preto sa francúzska literatúra po 2. svetovej vojne začala zaoberať analýzou človeka, jeho postavením či miestom v rámci spoločnosti a napokon samou existenciou, pričom do popredia sa dostala osobná sloboda jednotlivca. V priebehu Druhej svetovej vojny sa do povedomia dostali tri kľúčové diela: Sartrovo *Bytie a ničota* a Camusov *Cudzinec a Mýtus o Sifyfovi*.

ATMOSFÉRA ABSURDNA V PODANÍ ALBERTA CAMUSA

DANA KUCHÁRIKOVÁ

Albert Camus, ktorý predstavuje jedného z najznámejších francúzskych autorov, sa vďaka svojmu kreatívnemu literárnemu potenciálu zaraďuje medzi najzaujímavejšie osobnosti modernej doby. Čitatelia a komentátori nielenže oceňujú jeho čistý štýl písania, ale aj jeho myšlienky, idey a filozofiu.

Intelektuál Albert Camus

Camus sa necháva inšpirovať samým ľudským životom, dokáže ho reflektovať a presvedčivo analyzovať. Na jednej strane nám prostredníctvom svojich diel poskytuje obraz života všeobecne, avšak na strane druhej je tento obraz ovplyvnený a formovaný jeho vlastným životom. V r. 1957 získal Nobelovu cenu za svoje literárne dielo, ktoré „vrhá nové svetlo na problémy, ktorým dnes musí čeliť naše ľudské svedomie.“¹

Celkovo možno jeho autorskú tvorbu vymedziť do dvoch rovín: 1. Absurdnosť a 2. Vzbura, ktoré korešpondujú s dvoma etapami jeho filozoficko-literárnej cesty, a to morálkou a absurdnosťou. Medzi jeho základné témy teda patria koncepty „absurdna“ a existencie, revolty, humanizmus a solidarita a v neposlednom rade veľmi dôležitá morálka a otázka morálnej zodpovednosti za ľudské konanie, či už voči sebe samému alebo druhým. Ako v komentári pod názvom *Šťastný Sifyfos* vyjadril profesor Dalimír Hajko:

„Bol humanista rozumom i citom a v strede jeho záujmu bol vždy jednotlivec v úzkosti a bolesti, v čistote mravného úsilia o priblíženie človeka k človeku, o nadobudnutie úcty a dôstojnosti, ale aj v temnote pochybovania, váhania a neistoty voľby.“

Existencia ako výraz neistoty

Nakoľko francúzsky existencializmus predstavujú predovšetkým ateistickí paradigmatickí myslitelia, ako sú Sartre a Camus, je pochopiteľné, že náboženský rozmer existencializmu zostáva v tomto kontex-

te nedotknutý. Z čisto kresťanského hľadiska, Kristus ako paradox zdôrazňuje, že rozum je neadekvátny a nedokáže vysvetliť to, čo vyjadruje a predstavuje Božie obetovanie vlastného Syna. Mali by sme pripustiť, že rozum jednoducho nie je najadekvátnejší prístup a mali by sme hľadať inú cestu. Podobne aj Camusov *Sifyfos* vlastne zobrazuje zápasiaceho veriaceho človeka, ktorý síce nedokáže vysvetliť, prečo verí, ale bojuje ďalej.

Nábožensky povedané, vzdalovanie sa od absolútnych základov vedie k pocitu prázdnoty a beznádeje, ktorý vyplýva z opustenosti a odvrátenia sa od toho, čomu sme verili – čo bolo nemenné, stále, akési Božie spravovanie univerza, či už sa to vnímalo ako Boh, absolútna pravda, rozum alebo iné určenie bytia. Napriek tomu, že Camus náboženské riešenie rešpektoval, odmietol ho prijať.

Obraz Sifyfa ako uchopenie ľudského údely

Zdá sa, že v súčasnosti nie je možný útek ani záchrana. Camus uvádza svoje dielo *Mýtus o Sifyfovi* výrok, že neexistuje iný, skutočne vážny filozofický problém... okrem otázky samovraždy. Pýta sa, či je samovražda najvhodnejším riešením pre človeka, ktorý je frustrovaný predchádzajúcimi udalosťami. Dochádza k stupňovaniu pocitu úzkosti, ako aj k extrémnym prístupom k životu. Tieto prístupy sú skokmi k hľadaniu úplnej racionality ľudskej existencie, prípadne úplnej iracionality v ospravedlňovaní si cieľov ľudského konania v živote.

Hlavnou tézou Camusovho myslenia je uvedomenie si nezmyselnosti a ťažkosti ľudského života, čo ho vedie k myšlienke, že človek je slobodný žiť *sans appel*, nemusí niesť dôsledky svojich zlyhaní a v rámci svojej vzbury voči absurdnému životnému údely je potrebné, aby naplno využil radosti života prítomné teraz na tejto zemi a bol šťastný aj napriek prázdnote a „vyprázdnenosti“, ktoré v spoločnosti prežíva.

Podľa Camusa je Sisyfos ideálny absurdný človek, pretože vie, že jeho úloha je márna a nezmyselná. Keby bol utešovaný myšlienkou, že jedného zostane kameň stáť na vrchole kopca, tak by bol oslobodený od svojho trápenia, ale potom by ho prestali obdivovať.

Absurdno sa prejavuje ako mechanická povaha života mnohých jednotlivcov, čiže denná rutina. Sisyfov údel či osud znázorňuje a poukazuje na zbytočnosť ľudskej práce. Mnohokrát aj my prežívame Sisyfov údel: prežívame svoje každodenné životy bez toho, že by sme niečo dosiahli.

Premietnutie „absurdného“ v živote človeka

„Ráno vstať, autobusom do práce, štyri hodiny v úrade alebo vo fabrike, jedlo, autobus, štyri hodiny roboty, jedlo, spánok a pondelok, utorok, streda, štvrtok, piatok, sobota a stále dokola v tom istom rytme... únavou sa končia úkony mechanicky plynného života, ale ňou sa súčasne začína pohyb vedomia... po prebudení sa často dostavia následky: samovražda, alebo návrat do pôvodného stavu.“

Absurdno sa prejavuje aj ako zásadná izolácia od ostatných ľudí: akoby sme s niekým telefonovali, ale pritom ho nepočuli: *„Za sklenenou priehradkou ktosi telefonuje; nepočujeme ho, no vidíme jeho nezrozumiteľnú mimiku a nevďak si položíme otázku, prečo vlastne žije? Tá nevoľnosť z neludzosti samotného človeka... a podobne aj cudzinec, ktorého tu i tam zazrieme v zrkadle, ako nám ide naproti, alebo náš brat, ...ktorého objavujeme na vlastných fotografiách – aj to je absurdno.“*

Absurdno sa v živote človeka prejavuje viacerými spôsobmi. Camus tu opisuje bežné pohyby, ktoré sa zrazu narušia či rozpadnú. Keď si raz človek položí otázku ohľadom samovraždy, najprv si uvedomí, že jeho životu dominuje nezmyselná poslušnosť voči zvyku, čo sa vyznačuje smiešnym systémom mechanických gest. Človek sa pýta, prečo a chýbajúca odpoveď ho zanecháva v strachu. Je niekoľko momentov, ktoré sú hrozivejšie ako náhle zistenie, že neexistuje hlboký dôvod, aby človek žil.

Camusov „Vzbúrený človek“

Camus definuje dva kroky, ktoré možno v danej situácii podniknúť: buď unikneme z tejto istoty prostredníctvom samovraždy – cez „skok“, alebo prostredníctvom sveta nádeje. Druhá možnosť spočíva v neustálej vzbure voči svetu. Absurdný mysliteľ však najsilnejšie pociťuje práve svoju nevinosť a jeho jedinou túžbou je vedieť, či človek dokáže žiť „bez odvolania sa“ na niečo mimo ľudskej existencie.

„Chceli by, aby si priznal vinu, ale on sa cíti neviný. Pravdu povediac, necíti nič iné, len svoju ničím nenahraditeľnú nevinu ...a tak si sám kladie požiadavku žiť iba s tým, čo vie, uspokojiť sa s tým, čo je, a nespoliehať sa na nič, čo by nebolo isté. ...no aspoň toto je jediná istota. A práve s ňou má dočinenia: chce vedieť, či možno žiť bez odvolania.“

Vzbura odpovedá na absurditu nášho údely. Vzbura znamená povedať „nie“ na absurditu, ale zároveň hovoriť „áno“ životu. „Nie“ v podaní vzbury sa týka všetkého, čo existuje.

Človek, ktorý sa musí rozhodnúť

Hoci Camus ponúka riešenie prostredníctvom vzbury, aj tu sa človek dostáva do istého stavu nepohodlia a neustáleho uvedomovania si pripasti absurdity, do ktorej môže kedykoľvek spadnúť. Celkovo sú postavy a ich konanie v Camusových dielach veľmi blízke aj súčasnej postmodernej generácii. Pojmy ako láska, manželstvo a úprimnosť pre nich nevykazujú takmer žiadnu hodnotu. Rovnako sa odmietajú prispôbiť

Svet zostáva absurdný,
ale zmenil sa jeho výzor.

pravidlám či etickým normám spoločnosti, ktoré ona sama diktuje. Svet zostáva absurdný, ale zmenil sa jeho výzor.

Narastajú obavy a proces odcudzenia a izolácie jednotlivca sa stáva markantnejší. Rovnako vznikli problémy s identitou všeobecne, ako aj s identitou jednotlivca. Vynorila sa takzvaná „riziková spoločnosť“, v ktorej viac neplatia existujúce modely myslenia a hodnotové preferencie. Postmoderný človek stráca akékoľvek istoty a sme svedkami absurdity, ktorá však v porovnaní s modernizmom nadobudla iný charakter. V dnešnom ponímaní nie je bezdôvodná vražda Araba ničím absurdným.

Postmoderný človek, podobne ako ten moderný, sa tiež musí vysporiadať s absurdnom. Na základe Camusovho chápania sa prakticky nachádza v rovnakej situácii. Buď urobí iracionálny skok viery, alebo sa podriadi absurdným trendom dnešnej spoločnosti, ktoré ho privedú k strate identity a ľudskej prirodzenosti alebo postmodernej samovraždy. Môže síce hľadať útočisko v podobe vzbury, ale tým pádom sa bude musieť naučiť žiť v kategórii takej inakosti, ktorou svet nezmení, ale pravdepodobne ani nezabrání tomu, aby bol zničený. ■

1. *Súčasť Camusovho slávnostného prejavu pri prijímaní Nobelovej ceny za literatúru v Štokholme.*
2. *V preklade: Bez odvolania.*

Mgr. DANA KUCHARIKOVÁ, PhD.

Autorka je členkou CB v Žiline, minulý rok úspešne obhájila dizertačnú prácu na UKF v Nitre. V súčasnosti je na materskej dovolenke a okrem rodiny sa venuje výučbe anglického a francúzskeho jazyka, cestovaniu a vysokohorskej turistike.

VYNOVENÍ V MICHALOVCIACH

BOHDAN ROHÁČEK

(kazateľ Cirkvi bratskej v Michalovciach)

Foto: MARTIN OLEJÁR A BOHDAN ROHÁČEK

V Michalovciach sme 10. a 11. septembra zažili dva nádherné dni. Boli to dni ďakovania za Božiu prítomnosť a štedrosť, ktorú preukázal svojim deťom. Ako sa to stalo? Zbor Cirkvi bratskej v Michalovciach bol založený v roku 1988 na základe odvahy a viery bratov a sestier, najmä sestry Márie Hažerovej, ktorá na svoje meno mohla stáť modlitebňa Cirkvi bratskej. Sama tam potom určitý čas bývala v náročných podmienkach. Následne bola budova prebudovávaná v takej miere, aby socialistické úrady stavbu nezastavili a nezakázali. Znamená to, že vonkajší stav budovy ostal viac-menej pôvodne zachovaný. Tento stav trval až do roku 2008, keď miestni stáli pred rozhodnutím, ako ďalej. Stará strecha, pokrytá eternitovými škridlami, už dosluhovala a bolo treba myslieť na rekonštrukciu. Skutočná otázka však znela, či sa máme vydať len cestou opravy strechy, alebo nám tým Pán Boh dáva príležitosť myslieť na niečo oveľa väčšie – trebárs aj na asanáciu celého objektu a postavenie novej stavby.

Základom nového rozmýšľania sa stali dvaja bratia. Brat Bán dal vtedy otázku: Dostali tí, čo sa modlili za túto vec, jasnú odpoveď od Boha? Druhý, mladý brat, dal odpoveď, ktorá sa stala základom viery od Boha pre novú rekonštrukciu. Je z knihy proroka Izaiáša 58, 12: „A pošli z teba vystavia miesta, pusté do veku, vydvihneš základy pokolenia, a budú ťa volať opraviteľom trhlín, napraviteľom ciest, aby sa mohlo bývať.“

Nastalo obdobie prípravy projektov, sporenia finančných prostriedkov, vážnych záväzkov a očakávaní. V marci 2013 sa konečne začalo stavať. Najprv prípravné práce, ako sťahovanie kancelárie, príprava provizórnej kuchyne v bývalej garáži a búranie priestrešku, kde bola kancelária. Nasledovali práce na rozšírení budovy a ťahanie nových múrov.

Ako si pozorný čitateľ mohol všimnúť, celá stavba trvala tri a pol roka. Stavali sme svojpomocne, čo je v dnešných hektických časoch už takmer nevidané. Stavba preto priniesla veľa zaujímavých momentov. Od začiatočného nadšenia, kde sa pri prácach striedali tri tímy, cez postupné ubúdanie síl až po určitý moment, keď na stavbu chodili len traja verní. Vďaka

Bohu sa v rôznych obdobiach znovu pridávali bratia aj sestry a dielo mohlo pokračovať. Pán Boh nám dal príležitosť aj pri stavbe obrusovať naše charaktery. Veľkou posilou boli brigádnici, ktorí prichádzali na pomoc z rôznych strán. Zvlášť chceme poďakovať za pomoc zborom z východného Slovenska, ale aj z Ostravy, Bratislavy i Levíc. Zvláštnymi príležitosťami boli misijné pobyty z USA a krátkodobý misijný pobyt. Ďalšou pomocou bola pomoc dobrovoľníkov, kde sme využili granty z EU, a tak mohli postupne u nás byť jedna sestra z Čiech, jedna sestra a jeden brat z Poľska. Stali sa pre nás vzácnymi hosťami a prínosom nielen pri prácach na brigádach.

Pán Boh sa o nás staral aj po finančnej stránke. Ani raz sme sa nemuseli zastaviť kvôli nedostatku peňazí. Bolo nám umožnené získať niekoľkokrát pôžičku z Waderovej nadácie, dostali sme mnoho darov mimo zboru, často veľmi prekvapujúce. Aj v tejto oblasti sa ukázala vernosť mnohých domácich, ktorí verne pravidelne prispievajú aj dnes, aby sme mohli splatiť svoje záväzky voči Waderovej nadácii.

Tohto roku sme mohli práce dovŕšiť a na jar nám Pán Boh zo svojej milosti dal modlitebňu skolaudovať. Tak sme mohli k radostnej príležitosti slávnostného otvorenia modlitebne Cirkvi bratskej v Michalovciach pozvať hostí, spolu s ktorými sme 10. a 11. septembra poďakovali nášmu Pánovi za to, že nás od rozhodnutia stavať doviedol až do dokončenia stavby! Na slávnosti sme sa mohli tešiť z fotodokumentácie, svedectiev domácich aj hostí. Zvlášť ďakujeme Ewaldovi Danelovi, že bol ochotný pridať sa k službe spevom a hudbou a viedol nás pri piesňach v sobotu i v nedeľu dopoludnia. K spevákom sa pridali aj ďalší zo zborov z východu. Naše pozvanie prijali mnohí hostia z Cirkvi bratskej vrátane kazateľov, v nedeľu dopoludnia poslúžil predseda Rady Cirkvi bratskej Štefan Evin. Ďalšími hosťami boli predstavitelia jednotlivých cirkví z Michaloviec a okolia, od ktorých sme počuli vzácne pozdravy.

Medzi hosťami boli aj delegáti z mestského úradu pod vedením primátora V. Zohorčáka a ďalší susedia a známi. Vzácnym hosťom sa stal pastor Spears, ktorý

k nám kvôli tejto príležitosti prišiel až z Pennsylvánie. Pán Boh nám dal silu zvládnuť pohostenie, ubytovanie a všetku organizačnú prácu s tým spojenú, za čo patrí všetkým veľká vďaka.

Teraz máme nielen novú strechu, ale aj nové vchody priamo z ulice. Je to pre nás veľká vec, lebo predtým bol vchod len cez dvor. Odbúrало to silnú bariéru pre tých, ktorí k nám prichádzajú prvýkrát. Máme mnohé nové priestory, ďalšie sú zase vyhovené.

Vzápätí sa pred nami otvára nová výzva o naplnenie poslednej časti biblického proroctva z Izaiáša: „...aby sa mohlo bývať“. Najviac nás teší, keď sa na to pozeráme s odstupom niekoľkých mesiacov, že nový priestor, ktorý sme nazvali čajovňa (a má slúžiť najmä pre tých, ktorí prichádzajú zvonku), neostal prázdny. Začali sme sa tam stretávať pri rôznych neformálnych či besedných príležitostiach, aby evanjelium nášho Pána Ježiša Krista neostal skryté. Nech nás Duch Svätý aj naďalej vedie, aby sme vykonali to, čo pre nás On už dávno pripravil aj v týchto nových priestoroch! ■

VEČER S MARKUŠOVCAMI A ICH KNIHAMI

Text a foto BOHUSLAV PIATKO

Trochu predčasne sme v septembrovom čísle Dialógu uviedli úvahu Tomáša Komrsku o knihe Štefana Markuša: *Kto má v rukách náš čas*, spolu s kapitolou z uvedenej knihy pod názvom: *Čo je vlastne večnosť?* Ak hovorím „predčasne“, tak len preto, lebo autor, zrejme zámerne, posunul prezentáciu knihy do dnešných dní, hoci vyšla už niekedy na jar vo vydavateľstve Porta Libri. Ak hovorím „zámerne“, tak len preto, lebo autor knihy (asi) čakal na vyjedenie knižky svojich detí Natálie a Mareka (v grafickej úprave Svetlany – ďalšej dcéry) *Okruhy zeme*, aby ich predstavili verejnosti spolu. Vlastne ani neviem, či to tak bolo, podstatné je iné – zaujímavý večer, ktorý priaznivci dobrej (otec) a v druhom prípade zvláštnej (deti) knihy strávili v Diakonickom stredisku v Bratislave na Palisádach pri spoločnej prezentácii oboch kníh. Prezentáciu prvej v rozhovore s moderátorkou Zuzkou Božíkovou ozvláštnil teológ, filozof a kazateľ Tibor Má-

hrik. Čím ho kniha „O čase...“ oslovila, povedal pár vetami: „Táto kniha prináša veľmi solídny prehľad špičkových konceptov, čo ľudské mozgy k tejto téme za posledných 20–30 rokov priniesli. Podarilo sa tu priniesť slovenskému čitateľovi to, čo hýbe vedeckým svetom v tej-

to oblasti a autor to priniesol v našom jazyku. To po prvé. Po druhé: Autor už svojím životným príbehom v sebe spája exaktnú vedu, kde čísla a rovnice nepustia, kde nie je možný kompromis, až po diplomáciu, kde kompromis je nutný, a toto všetko premostuje svojím kresťanským vnímaním sveta. Táto kniha je pre mňa príkladom panoramatického nazerania do oblasti teológie, fyziky a filozofie, lebo jej nosnou témou je práve čas. Ja som sa so Števom Markušom stretol počas svojich bratislavských štúdií. A nebol som sám, čo sa s ním vždy rád stretával. Lebo stretnúť sa s človekom, ktorý stále hľadá vpred, ale zároveň vníma aj širšie perspektívy, je úžasné. A je to úžasné aj dnes, keď prináša svoju zatiaľ poslednú knihu.“ ■

Štefan Markuš:
Kto má v rukách náš čas
(*Úvahy o fenoméne času v prieniku fyziky a biblického zjavenia.*), Porta Libri, 2016

„Keď vidím alebo počujem niečo, čo ma osloví, tak to nakreslím,“ – hovorí autorka kresieb-mandál knihy *Okruhy zeme* Natália Luptáková (rod. Markušová). Aj moderátorky Zuzke Božíkovej napadla otázka, ktorú si položia viacerí prítomní, ale asi aj kresťania, ktorým sa kniha dostane do rúk: Kresťanstvo a mandaly – ako to ide dohromady? Ako to, že mandaly sú nosným grafickým prvkom v knihe, ktorá vyšla v kresťanskom vydavateľstve, rovnocenné s kresťanskými textami Mareka Markuša? Ten odpovedal ako autor a zároveň predseda predstavenstva vydavateľstva Porta Libri, kde kniha vyšla. V skratke povedal, čo si podrobnejšie možno prečítať aj v úvode knihy: „Kruhové symetrické kresby sú umeleckou formou, ktorá sa objavuje vo všetkých starovekých kultúrach.

Okruhy Zeme

#čítaj #vyfarbuj #modli_sa

Natália Luptáková
Marek Markuš

Porta Libri

Známe sú kruhové kresby z Indie – mandaly. Mandala v sanskrite znamená KRUH. Mandaly vo východnom myslení symbolizovali celistvosť vesmíru. V Európe sú zase známe v symbolike raných kresťanov, objavujú sa ako virtá-

žové kruhové okná a na portáloch gotických chrámov. Kresťanský prístup ku kruhovým kresbám vychádzal z presvedčenia, že ľudia, stvorení vo svojej tvorivosti na Boží obraz, týmto len napodobňujú nekonečnú pestrosť vzorov, ktorými Stvoriteľ naplnil vesmír a prírodu...“

Je zvláštne, keď niekoho mandaly inšpirujú k listovaniu v Biblii. Marek postupoval opačne ako Natália – videl (kresbu-mandalu) vybral text z Biblie doplnil vlastnou úvahou a takmer ako v bájke – ukončil nie síce poučením, ale radou.

Zaujímavé na poznanie, dobré na čítanie = inšpirujúce na zamyslenie. ■

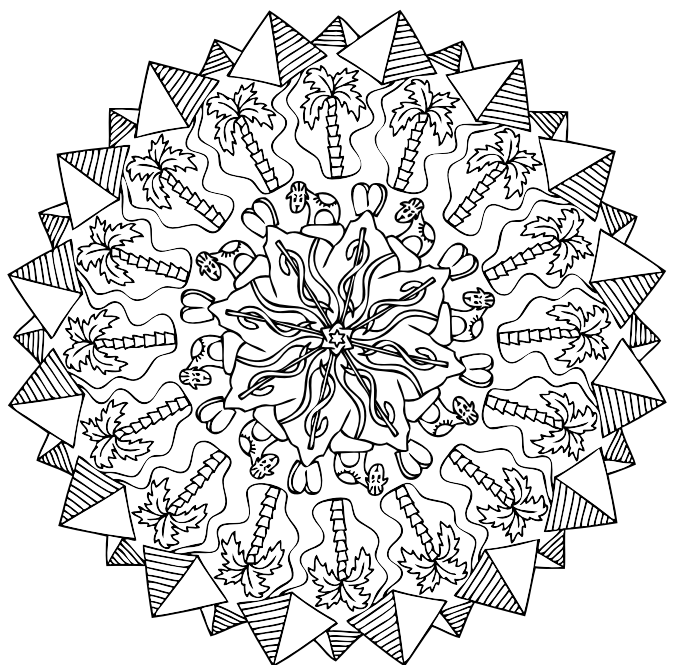
**Natália Luptáková,
Marek Markuš: Okruhy Zeme,
Porta Libri, 2016**

#šéma_Izrael

Keď sa ta niekedy tvoj syn opýta: Čo sú to tie príbehy a ustanovenia, ktoré vám prikázal Hospodin, náš Boh?, povedz mu: Boli sme faraónovými otrokmi v Egypte, ale Boh nás odtiaľ vyviedol mocnou rukou. Pred našimi očami konal veľké znamenia a divy proti Egyptu a proti faraónovi. Vyviedol nás odtiaľ, aby nás uviedol do krajiny, ktorú slúbil našim otcom, a ktorú nám aj dal. Hospodin nám prikázal, aby sme zachovávali všetky tieto ustanovenia a mali bázeň pred Bohom – aby nás udržal pri živote... Deuterónium 6, 20–25

Rozhodnutie nasledovať Boha nás takmer iste v niektorom období života privedie na púšť. A to je dobre, pretože púšť je miestom najdôležitejších stretnutí s ním. V najväčšej núdzi, v najväčšom ohrození, v mieste našej úplnej zlomenosti alebo samoty k nám prichádza Boh, aby nás odtiaľ vyviedol a udržal nás pri živote. V takýchto situáciách a skúsenostiach sa rodí odhodlanie a odvaha žiť svoj život takým spôsobom, ktorý v ľuďoch okolo nás provokuje také otázky, na ktoré je príbeh evanjelia jedinou možnou odpoveďou...

Aké otázky tvoj život provokuje u ľudí, s ktorými žiješ?
Prerozprávaj si v myslí svoju najdôležitejšiu skúsenosť s Bohom...

Spoločná konferencia

Cirkvi bratskej (ČR, SR)

Text a foto: BOHUSLAV PIATKO

12. novembra sa v priestoroch Bratislavského zboru na Cukrovej uskutočnila Spoločná konferencia krajských cirkví Cirkvi bratskej v ČR a SR. Pre človeka, ktorý bol zvyknutý doslova na „masovku“ čo do počtu delegátov doterajších konferencií, táto priniesla takmer šok – 66 delegátov z obidvoch štátov. Kto sleduje dianie v cirkvi, vie, že je to následok zmien po prijatí Nového rokovacieho poriadku spoločných konferencií krajských Cirkví Cirkvi bratskej. Ako sa ukázalo, nie najšťastnejšie ustanovenie, ktoré prakticky hneď po jeho prijatí vyvolalo búrlivú reakciu najmä v Českej krajskej CB (jej opodstatnenosť uznala aj slovenská krajská cirkev CB) a Spoločná konferencia už aj schválila novelizáciu tohto ustanovenia (viac v rozhovore s predsedami CB

No nielen počet delegátov by prekvapil nezainteresovaného, ale aj dĺžka času, vyhradeného na rokovanie – tri hodiny. Konferencia sa začala predpoludňajšími bohoslužbami (slúžil kazateľ Peter Prištiak z Hermanoviec) a delegátov nečakal žiaden diskusný a hlasovací maratón.

Napriek týmto vonkajším znakom bola Spoločná konferencia významná. Bola totiž akýmsi vyvrcholením dvojročnej práce komisií, predovšetkým komisie pre Ústavu, ktorá na konferencii v roku 2013 dostala za úlohu vypracovať Rokovací poriadok Spoločnej konferencie, vychádzajúci z novej Ústavy Cirkvi bratskej – tá je spoločná pre obidve krajinské cirkvi. To, že na bratislavskom snemovaní cirkvi nevznikol tradičný diskusný maratón, majú na svedomí predchádzajúce krajinské konferencie obidvoch častí CB, kde sa prakticky všetky návrhy a pozmeňujúce návrhy prerokovali a odhlasovali.

Na bratislavskej konferencii nezazneli v plnom znení ani správy predsedov, lebo aj tie sú v plnom znení súčasťou krajinských konferencií. Správu predsedu Rady CB v SR Štefana Evina sme uverejnili v Dialógu 6-7/2016. A tak v krátkosti priblížim len niekoľko nosných tém zo správy predsedu Rady CB v ČR Daniela Fajfra.

Hneď úvode sa venoval problematike vrcholných orgánov zborov – staršovstvám a kazateľom. Tak v Čechách, ale aj na Slovensku sa stráca záujem predovšetkým o prácu v staršovstvách. Jednu zo základných podmienok na voľbu staršovstva – dvojnásobný počet kandidátov – už zbory prakticky nedokážu naplniť. Dokonca nie sú ojedinelé prípady, keď volebné komisie dokážu predložiť členskému zhromaždeniu aspoň toľko kandidátov, koľko má byť členov staršovstva. A to nie je pre život cirkvi zanedbateľné. Existencia staršovstva aspoň v minimálnom počte je podľa Ústavy CB jednou zo základných podmienok na fungovanie samostatného zboru. Staršovstvo totiž zabezpečuje duchovný, organizačný i hmotný život zboru. Bez staršovstva zbor stráca mandát na svoju samostatnú existenciu, aj keby mal sto členov. Dôvody tohto stavu vidí Daniel Fajfr v dvoch rovinách: 1. Osobné dôvody, 2. Zborové dôvody.

Osobné dôvody: Títo spočívajú predovšetkým v značnom nároku na čas a vyťaženie člena staršovstva. Dnes nikto z mladších nemá čas, mnohí radi a ochotne pomôžu, ale nechcú sa viazať nastálo a prebrať trvalú zodpovednosť za fungovanie zboru. Preč sú aj časy, keď za starších kandidovali seniori nad 60 rokov. Tí vraj uvoľňujú miesto mladším – ibaže mladších niet.

Zborové dôvody: Možno v niektorých zboroch zlyháva aj kolektívne povedomie zboru, v rámci ktorého by sme si mali vážiť tých, čo sú ochotní prebrať zodpovednosť za zbor. Kritika ich činnosti je namieste, ale musí to byť kritika konštruktívna, povedaná v láske. Mnoho ráz vnímame starších zboru ako nadriadených, ktorí rozhodujú o nás bez nás (*aj keď i to môže byť pravdou, pozn. autora*).

Možno je v zboroch malá odvaha zveriť zodpovednosť do rúk mladým, lebo kríza stredného veku neobišla ani cirkev. Ďalšou závažnou príčinou môže byť aj to, že nie všetci kandidáti prešli prípravným obdobím – tu zase môže hrať úlohu pocit, aby si kazateľ nevychovával za starších svojich...

Príčin je veľa. Čo sa s tým dá robiť? – 1. viesť intenzívny modlitebný zápas za povolanie do služby starších. 2. Systematicky dlhodobejšie pripravovať nových služobníkov, ktorí sa raz môžu stať staršími zboru. 3. Neprehliadať ženy, obdarované na túto službu, a keď už budú zvolené, nepodceňovať ich.

Treba však povedať, že máme v našich dokumentoch určené pomerne vysoké číslo na počet členov staršovstva – od 5 do 12. Dlhodobo sa ukazuje, že požadovanú kvalifikáciu nespĺňajú všetci oslovení. Odmietavé postoje mnohých však nemusia byť len prejavom neochoty, ale aj prejavom múdrosti a sebapoznania. Prečo teda trvať do budúcnosti na takom vysokom počte starších v zboroch?

Nový poriadok na to pamätá tým, že plnením konkrétnych zborových záležitostí môže staršovstvo poveriť čiastkové rady.

Ďalej sa D. Fajfr zaoberal vo svojej správe problematikou kazateľov, ich rotáciou a pomerne veľkú pozornosť venoval aj jazyku viery, ktorý by nemal byť cirkevne nemenný, ale mal by byť jazykom zrozumiteľným a oslovujúcim všetkých, nielen tých, čo sú v múroch kostolov.

DVE OTÁZKY PRE DVOCH PREDSEDŮV

DANIEL FAJFR
predseda Rady CB v ČR

ŠTEFAN EVÍN
predseda Rady CB v SR

Tohtoročná bratislavská spoločná konferencia mala byť prelomová v dvoch pomerne zásadných smeroch:

a) prevádzkovom/organizačnom – zastúpenie krajinských cirkví na konferencii

b) duchovnom – prijatí Duchovných zásad a Vyznania viery.

Najskôr to prvé – po prvý raz sa stretli na Spoločnej konferencii delegáti krajinských cirkví v paritnom zastúpení (33 na 33). Malo to byť z hľadiska organizácie Spoločných konferencií prelomové. Zdá sa, že sa to zmenilo len na skúšobné a ďalej sa už nebude takto pokračovať. Prečo?

D. Fajfr: V komisi pro Ústavu jsme chtěli změnit nepoměrné zastoupení delegátů na společné konferenci, neboť v tehdejší složení měla česká část takovou většinu, že mohla bez větších obtíží slovenskou část vždy přehlasovat. Ve snaze řešit tento nepoměr vstříc slovenské části jsme upadli do opačného extrému. Změnou na paritní zastoupení (33 na 33) došlo k tomu, že slovenské sbory byly na společné konferenci zastoupeny téměř dvěma delegáty, zatímco česká část neměla zastoupení ani polovinou sborů. Tím jsme se vlastně uchýlili k synodálnímu principu, což neodpovídá naší tradici. Náš osvědčený systém řízení církve vyžaduje, aby každý sbor měl na konferenci alespoň jednoho delegáta.

Š. Evín: Významným momentom pre našu denomináciu bolo prijatie novej Ústavy CB v roku 2013, v kto-

rej sme si stanovili novú formu vzťahov a spolupráce medzi krajinskými cirkvami. Tohtoročná Spoločná konferencia bola jedným z dôležitých prvkov, vyplývajúcich z týchto zmien. Spoločná konferencia krajinských cirkví nie je však ničím novým. V symetrickom modeli usporiadania (zvlášť česká konferencia, zvlášť slovenská a k tomu spoločná raz za dva roky) sa takéto konferencie konali od roku 1993 a v asymetrickom modeli (zvlášť slovenská a k tomu spoločná) každoročne už od roku 1970. Novou Ústavou CB sa upravili kompetencie spoločnej konferencie a zároveň sa začal hľadať vhodný spôsob organizovania spoločných konferencií s ohľadom na ekonomickosť ich zabezpečenia a efektívnosť ich výsledkov. Keďže na spoločnej konferencii už nie je možné meniť predložené návrhy alebo predkladať nové návrhy týkajúce sa základných alebo záväzných dokumentov cirkvi (tie musia byť predložené dopredu k prerokovaniu na krajinských konferenciách), prvý kľúč na zloženie delegátov tejto „novej“ spoločnej konferencie stanovil limitovaný počet delegátov. Bolo to rozhodnutie predchádzajúcej spoločnej konferencie. Na českej strane to znamenalo menší počet delegátov, ako je počet ich zborov, a na slovenskej naopak. Okrem zaujímavej diskusie o tomto kľúči to viedlo aj k využitiu losovania. Celá procedúra bola ešte okorenená podmienkou, aby aspoň jednu tretinu delegátov z každej krajiny tvorili ordinovaní kazatelia a aspoň jednu tretinu nekazatelia.

Pri výbere delegátov sa však rýchlo ukázalo, že tento kľúč je pre českú stranu nevhodný. Prevláda postoj,

aby každý zbor participoval na spoločných rozhodnutiach celej denominácie. Je to legitímne, užitočné a reálne uskutočniteľné. Preto bol kľúč pre výber delegátov na ďalšiu spoločnú konferenciu zmenený.

Ako teda budú zastúpené krajinské cirkvi v budúcnosti?

D. Fajfr: Podľa nového jednacích rádu vyšle každý sbor zemské cirkve jedného delegáta a zůstává, že ďalší tri delegáty určujú zemské Rady. Alespoň jednu tretinu tvorí ordinovaní kazatelia a jednu tretinu nekazatelia. Má-li nějaký návrh projít, musí být mimo patřičné kvórum podporen nadpoloviční většinou zaregistrovaných delegátů každé zemské reprezentace.

V oblasti duchovného života ste hodnotili bratislavskú konferenciu ako prelomovú a jednu z najvýznamnejších v novodobej histórii cirkvi. Prečo?

D. Fajfr: Asi bych nepoužil tak silné výrazy, ale je pravda, že bratislavská konference byla historická. Přijali jsme totiž nově zpracované Duchovní zásady jako základní dokument Církve bratrské. Doposud to byl jen doporučující materiál, který neměl ani slovenskou verzi a mnozí kazatelé a staršovstva s ním nepracovali. Myslím, že se nám podařilo vytvořit jakousi církevní „konfesi“, která dobře charakterizuje duchovní profil Církve bratrské.

Š. Evin: Či má tejto konferencii patriť prívlastok prelomová, to sa bude dať posúdiť s odstupom času. Považujem ju však za dôležitú jednak preto, že je reálnym dôkazom pokračovania vzťahov a spolupráce medzi zborami jednej cirkvi v dvoch štátoch. Ešte dôležitejšie je, že delegáti spoločnej konferencie prijali spoločný záväzný dokument pre našu denomináciu, ktorým sú Duchovné zásady Cirkvi bratskej a Vyznanie viery. Hlavné Duchovné zásady, spoločne s komentárom k Vyznaniu viery, sú v podstate našou prvou obsiahlejšou konfesiou, sformulovaním našich presvedčení, na ktorých budujeme svoje životy a svoj vzťah k Bohu, k bližným a celému svetu a stvoreniu a praktický život našich zborov. Prelomovosť by som videl v prevrpení z toho, že podpora delegátov pre tento dokument, ktorý sa tak stal základným dokumentom cirkvi, bola zo strany delegátov absolútna (zo 64 delegátov sa iba jeden zdržal hlasovania). Pritom predchádzajúca trojročná diskusia o Duchovných zásadách na rôznych fórach ukazovala šírku teologického spektra, aj určitú

nespokojnosť a obavy z jasnejšieho zadefinovania našich presvedčení spoločne s výhradami, že ešte stále je to veľmi široko vymedzené názorové pole. Dúfam, že sformulovanie, prijatie a hlavne Duchom Božím formované aplikovanie týchto presvedčení v našom živote a službe bude Bohu na slávu, nám na úžitok a na dobré pre naše okolie. ■

Z ROKOVANIA RADY CIRKVI BRATSKÉJ DECEMBER 2016

Rada zoberala na vedomie:

Podakovania za príspevky z nemeckej Evangelische Partnerhilfe.

Správa z prvej časti študijného voľna kazateľa Bohdana Roháčka.

Prípravu a výsledky volieb staršovstva v zbere Spišská Nová Ves, kde kandidovali a boli zvolení iba traja členovia staršovstva. Akceptuje to len ako prechodný stav do konca roku 2017, aby nemuselo dôjsť k zmene statusu zboru a povzbudzuje zbor k tomu, aby doplnil počet volených starších minimálne na štyroch.

Rada rozhodla, že:

Ponecháva kompetencie riaditeľovi Kancelárie Rady aj po 31. 12. 2016, napriek ukončeniu pracovného pomeru, keďže je ochotný pomáhať v kancelárii Rady až do konferencie 2017. Prerozdelenie agendy a kompetencií od 1. 1. 2017 a následné odovzdanie agendy dohodnú s riaditeľom Kancelárie tajomník Rady a predseda Rady.

Uzatvorí pracovnú zmluvu s kazateľom Ervinom Mittelmannom na polovičný úväzok od 1. 1. 2017.

Predĺži termíny pracovných zmlúv zamestnancov, ktorí mali uzatvorenú pracovnú zmluvu na dobu určitú do 31. 12. 2016.

Zabezpečí vytlačenie 50 kusov Ústavy CB 2016 a 300 kusov Vyznania viery a Duchovných zásad CB.

Vizitácie v roku 2017 budú v zboroch Hermanovce nad Topľou, Vranov nad Topľou, Košice a v misijnom zbere Nitra.

Ďalej Rada:

Určila termíny stretnutí Finančného odboru so zástupcami zborov v seniorátoch na 17. 2. 2017 (východ) a 18. 2. 2017 (západ).

Poverila Miroslava Moravského prípravou písomnej dohody s Waderovou nadáciou o výške a termínoch splátok. ■

Z PEKLA ŠŤASTIE?

TOMÁŠ KOMRSKA
(Autor je vodič trolejbusu)

Dnes je fajn deň.

Dnes mi končí služba pred ôsmou večer, a tak prídem domov v normálnom čase. Teším sa, že sa doma uvidím zo svojou milou manželkou a synom.

Pravidelné podvečerné zápchy sú v rámci normy.

K ceste na konečnú na vzdialenom sídlisku sa v jednom mieste pripája zjazd z diaľnice. Tento pripájací pruh je zo začiatku oddelený plnou čiarou, neskôr prerušovanou čiarou a na jeho konci je zastávka, ku ktorej sa v čase dopravnej špičky musím prebojovať. Praxou je, že v snahe získať čas sa spolu aj s kolegami derieme do spomínaného pripájacieho pruhu čo najskôr, teda aj cez plnú čiaru.

Pri poslednej jazde na konečnú, tešiaca sa z blížaceho sa konca služby, som sa smelo do tohto pruhu začal preraďovať cez plnú čiaru – nijaké auto som nevidel. Zrazu sa ozve pískanie pneumatík a počuť silný náraz. Podvedome som ho očakával aj do môjho trolejbusu, ale nestalo sa.

Nuž, vystúpil som s vedomím, že som dopravnú nehodu zapríčiniť ja, pretože som prechádzal cez plnú čiaru a prichádzajúce autá z diaľnice som zablokoval. Dve z nich boli rozbité – súce do šrotu. Našťastie sa nikomu nič nestalo. Vodičom som sa ospravedlnil, priznal k mojej chybe a celú situáciu som oznámil na dispečing.

Vodiči havarovaných áut boli vcelku pokojní. O chvíľu sa z diaľnice dorútilo rozžiarené auto diaľničnej polície. Policajt sa nezaujímal o haváriu, ale dosť zostra sa rozprával s oboma vodičmi.

Keď odišiel, páni boli ešte pokojnejší.

Po hodine prišiel dispečer a aj policajt – nehodovkár. Za tú hodinu čakania som si tak zhruba prepočítal, čo ma to bude asi stáť – ako zo strany polície, tak zo strany zamestnávateľa. S malou dušičkou a pripravenými dokladmi som očakával začatie šetrenia prítomnými orgánmi.

S profesionálnou chladnosťou si policajt prezrel situáciu a odmerane sa opýtal: „Čo sa tu stalo?“

Páni do seba nabúraných áut ožili a spustili, ukazujúc na mňa: „To on je celému na vine. On nás zablokoval a my sme to neubrzdili.“

Policajt sa rozvážnym krokom prešiel medzi vrakmi, poobzeral si celú situáciu a vyhlásil:

„Trolejbus ide preč.“

„Čo?! To nemyslíte vážne! On je celému na vine, veď sa priznal!“

„Páni, pozrite sa na tie vaše autá. Veď sú na totálku.“

„No veď – pretože nás zablokoval!“

„Páni, vaše autá sú na šrot nie preto, že vás zablokoval, ale preto, že ste išli minimálne dvojnásobnou rýchlosťou, ako je na tomto mieste povolené. Takže trolejbus preč a vy dvaja predložte doklady.“

Dispečer ma sviežim gestom povzbudzuje, aby som si rýchlo nahodil palice a zmizol.

Rozrušený neveriacky odchádzam. Síce neskoro, ale bez „škrabancov“ odovzdať vozidlo do vozovne.

Kolega, ktorému som na druhý deň tento zážitok rozprával, len splasol rukami so slovami: „Ty máš ale z pekla šťastie... vlastne nie – ty máš kamarátov v tej opačnej destinácii, ty luterán jeden privilegovaný...“

Neskôr som sa dozvedel, že tých mladíkov naháňala polícia pre neviem čo a ja som polícii „pomohol“ páchatelov zadržať.

Nuž, odvtedy jazdím okolo tejto plnej čiary obzvlášť úctivo...

Môj dobrý kamarát hovorí, že sú v živote aj situácie a veci, ktoré nemajú zmysel. Ja tento jeho názor rešpektujem, ale som opačného názoru.

Domnievam sa, že všetky veci a situácie majú zmysel, len ja ho nevidím. A možno majú aj širšie súvislosti, len ich nedokážem obsiahnuť.

Máme z neba šťastie, že prišli Vianoce.

Plnú čiaru často prechádzam aj v iných životných situáciách – keď ublížim blížnemu, alebo zneuctím Stvoriteľa.

Možno je načase aj v tomto období Vianoc prísť v pokání k vzkriesenému Kristovi, prijať milosť v odpustení a zmeniť smer v konkrétnom mieste môjho života. Neprekračovať čiaru, ktorá má svoj zmysel. ■

J. Beliš: Kruhy

SVIEČKA NA VIANOCE

**Správne
odpovede
RELAXu z Dialógu
č. 10/2016**

**Tajnička križovky:
OBETOVANIE IZÁKA**

Vyriešenú tajničku
križovky a ostatné
úlohy posielajte
e-mailom alebo poš-
tou na nižšie uvedené
adresy:

svatava@swanmail.sk,
DIALÓG, Sadová 28,
900 51 ZOHOR
do 31. 1. 2016

Nezabudnite nechať
na seba kontakt
(meno, telefón,
adresa).

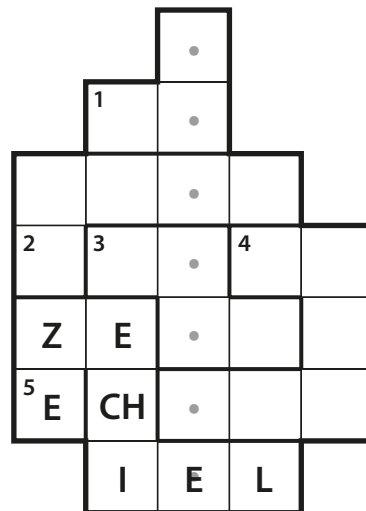
Správneho riešiteľa
všetkých úloh odme-
níme reprezentačnou
obrazovou publikáciou
z vydavateľstva
Media Svatava.

Správne odpovede
z tohto čísla uverejní-
me v Dialógu 2/2017.

*Stranu pripravil
Peter Kailing*

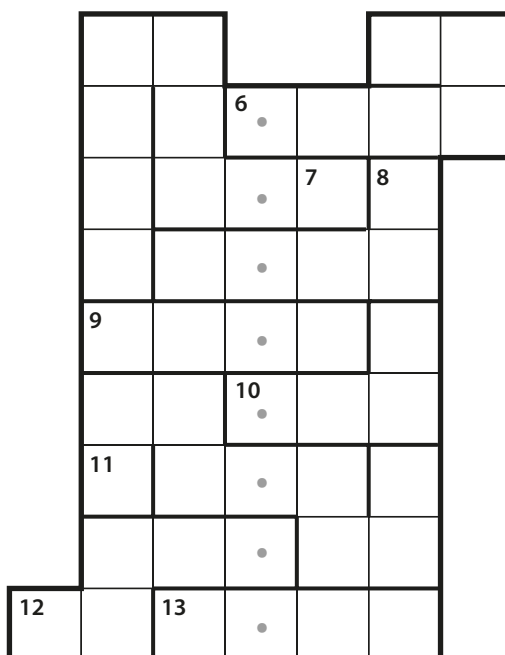
NÁVOD

Prvé písmená vylúštených
výrazov vpisujte postupne
do štvorčekov s označenými číslami
z legendy a pokračujte podľa
uvedeného príkladu č. 5: EZECHIEL

LEGENDA

1. Zázrak
2. Zviera, ktoré obetoval Abrahám ako zápalnú obeť namiesto svojho syna
3. Matuzalemov otec
4. Nebeské teleso (z Jozefovho sna)
5. Jedna z biblických starozákonných kníh (meno proroka)
6. Písmo sväté
7. Mesto, v ktorom dal Šalamún postaviť veľký, nádherný chrám
8. Sestra Márie a Lazara
9. Samsonova prednosť
10. Jakobov brat
11. Majúca požehnanie
12. Miesto, kde uložila Mária po narodení malého (Pána) Ježiša
13. Ukončenie modlitby

BIBLICKÉ ŽARTOVKY

1. V ktorej biblickej potrave sa „ukryla“ jedna z manželiek Levitu Elkánu (1. Sam. kniha)?

2. Dobré sa pozrite na túto otázku a odpovedzte, kto sa v tejto vete skrýva:
Kto bol v noci sám u Éliho?

3. V ktorej biblickej rieke je „ponorený“ (skrytý) obyvatel Dánska?

4. Ktorý zo známych starozákonných sudcov je „známy“ aj tým, že má vo svojom mene piate a druhý tón hudobnej stupnice?

5. Ktorý učeník P. Ježiša „našiel pri spiatocnej ceste“ šamot?

6. Kto bol „vytiahnutý z vody“ a nebol to vodník?

ODVAHA BYŤ

MIROSLAV KOCÚR
(Teológ, publicista,
vysokoškolský pedagóg.)

Ak sa na konci novembra do slovenskej verejnosti dostal príbeh bývalej zamestnankyne Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí, ožil pred očami ten novembrový obraz, kedy sa neohrozená moc najskôr vyhrážala a smiala naivným študentským nárokom. To obdobie bolo pre študentov obdobím neistoty, ktoré sa však menilo postupne do tej miery, že zadrôtovaná republika sa stala štartovacou plochou pre cestu na zahraničné univerzity.

Slovensko dnes, žiaľ, ešte stále nevie nasýtiť hlad mladých študentiek a študentov po poznaní a po nových obzoroch. Mladí študenti sa preto vyberajú do sveta, aby sa na tých najlepších školách pripravili na to, čo ich v živote čaká. A vracajú sa domov. Tu okrem toho, že najlepšie školy sa nerozvíjajú tempom, aké by sme radi videli, vyrástlo niekoľko desiatok vysokoškolských a univerzitne sa tváriacich škôl, ktoré vzbudzujú zdanie akademických inštitúcií, avšak produkujú len množstvo absolventov, ktorí by sa nikdy k vysokoškolskému diplomu nedostali.

Bez skutočného poznania potrieb slovenského trhu práce produkujú ľudí s kvalifikáciou, pri ktorej samotní študenti denného či diaľkového štúdia otvorene priznávajú, že nikdy nebudú pracovať ako sociálni pracovníci či pedagógovia, ale robia to len kvôli diplomu, aby raz mohli pracovať ako štátni úradníci... V tejto konkurencii k nám prehovoril príbeh absolventky zahraničnej univerzity, ktorá sa nevie zmieriť s pomermi na pracovisku ministerstva, trápi sa a váha, ako ďalej, až sa napokon rozhodne. Okrem toho, že odíde zo zaujímavej pozície, svoju skúse-

Slabosť a sila zvlášť vystupujú do popredia v čase konfrontácie. Silné slová sa od ľudí, ktorí majú moc, čakajú. Nečakajú sa však od človeka, ktorý nemá žiadnu moc. Moc, za ktorou by stála inštitúcia, polícia, armáda, justícia, ochrankári. Skandované zvolanie: „Máme holé ruce!“ z Novembra 1989 máme v pamäti ako odkaz bezbranných študentov na Národní tříde. Oproti nim stáli kordóny ozbrojených jednotiek vojsk ministerstva vnútra, ktoré ešte v prvej fáze siahli po brutálnom násilí, avšak potom sa zo scény tejto spoločnosti postupne stiahli. Ťažko si vieme predstaviť, že by policajti raz ukazovali svojim deťom s hrdosťou svoje fotografie, na ktorých sú zachytení s plexisklovými štítmami a bielymi prilbami, ako bijú študentov, ktorí majú holé ruky. Študenti, ktorí sa im dívali do očí, môžu byť na zábery a momentky z tých čias hrdí.

nosť aj zverejní, čo sa ukazuje ako nepochopiteľný amaterizmus a navíva neskúsenej idealistky.

Možno nevnímame tú súvislosť, ale práve očakávania náhle zmeny a oslobodenia sú spojené s Vianocami a obdobím, ktoré mu predchádza v dejinách aj v liturgickom kalendári. Mesiáš mal byť niekto rozhodný a mocný. Niekto, kto bude viditeľne triumfovať nad svetom a nad tými, ktorí zabíjajú vieru v lepší svet.

Betlehemský scenár je v tejto perspektíve len nepodarenou skúšobnou verziou. Malé dieťa putujúcich rodičov, ktorí sa pre istotu ani nevrátia z Betlehema do Galileje, lebo napriek ich jednoduchému pôvodu sa s nimi chce Herodes vysporiadať kvalitnou intrigou, na konci ktorej bude likvidácia potenciálneho konkurenta. Konfrontácia Herodesovej moci a Ježišovej bezmocnosti sa odohrala už vtedy, aby sa takto stala paradigmou mesiášskeho oslobodenia hlboko v tyle nepriateľského frontu.

Oslík doviezol Jozefa a Máriu do Betlehema. Na oslíkovi sa títo migranti dostávajú už v trojici do Egypta. Aj Ježiš takto prejde cestu Izraela z Egypta až do zaslúbenej zeme a ukáže, že oslobodenie má svoje neviditeľné osnovy v srdci každého človeka. Je na nás, či v sebe nájdeme túto odvahu byť ľuďmi nádeje, viery a lásky. Voči zbabeli presile paranoických mocnárov stojí 2 000-ročná komunita, ktorá má odvahu a silu byť presvedčivou komunitou, ktorej meno nesie v sebe odkaz na Ježiša, ktorý sa stal Kristom. Želajme si túto odvahu byť takouto cirkvou, aj keď sa nám pričasto v poslednom období zdá, že naše ruky sú holé a moc v rukách zvierania niekto iný. ■

Čo tak urobiť tieto Vianoce niečo nezvyčajné,
ale pri tom šfachtetné, krásne a zmysluplné?!

Darujte negramotným v Keni dar čítania a písania v ich materinskom jazyku,
... ABY MOHLI ČÍTAŤ BOŽIE SLOVO V JAZYKU,
KTORÉMU NAJLEPŠIE ROZUMEJÚ.

Zároveň podporíte preklad Biblie, ktorý na týchto miestach prebieha.

Darujte finančný príspevok, vystrihnite a vyplňte si priložený certifikát za Vás,
Vašu rodinu, či známych.

Svoj príspevok pošlite na IBAN: SK10 3100 0000 0044 4000 6607,
ako variabilný symbol nezabudnite uviesť 400
(prípadne VS konkrétneho projektu uvedeného na našom webe).

Viac o programe Partneri v nádeji nájdete na internete: www.wycliffe.sk

Darovací Certifikát

Wycliffe Slovakia ďakuje

za poskytnutý príspevok vo výške €

Podporili ste vyučovanie čítania a písania v materinskom jazyku v Keni.
Tým získavajú deti aj dospelí prístup k Božiemu slovu,
možnosť ďalšieho vzdelávania a nádej na lepší život.

*Písmo celého sveta
...prekladáme nádej...*
www.wycliffe.sk

Zapojte sa aj vy do tvorby Dialógu: svatava@swanmail.sk,
v diskusnom fóre na: www.dialog.cb.sk, aj písané na adresu redakcie.